

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

ANGSTIGE UREN

N° 2391

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Angstige Uren

HOOFDSTUK I

PROFESSOR LYNCH GEEFT ZIJN BEVELEN

In een der oudste huizen van de Holbornstreet te Londen woonde sedert een jaar een man over wiens eigenlijk beroep de omwonenden het nog niet eens waren, ofschoon het onmogelijk kon gezegd worden, dat zij er niet genoeg over spraken.

Herhaaldelijk hadden zij de conciërge van het huis getracht uit te vragen, en dan deed de man geheimzinnig en liet zich in vage termen uit, maar de waarheid zal wel geweest zijn, dat de

brave man zelf weinig van zijn huurder afwist.

Hij kende alleen diens naam.

Professor Malcolm Lynch, zo luidde de naam van de bewoner van het huis.

Soms was hij weken achtereen afwezig.

Dan las men menigmaal zijn naam in de verslagen van de dagbladen over een of andere belangrijke lezing, welke hij in deze of gene grote stad van Engeland, maar ook menigmaal in het bui-

tenland had gehouden.

Het was zeker, dat professor Lynch een beroemdheid was.

Vaak werd zijn naam genoemd, als er sprake was van een of andere belangwekkende ontdekking op het gebied van de natuurkunde, de chemie en de plantenleer.

Op het onverwachts verscheen hij plotseling weer in zijn woning blijkbaar om zijn onderzoekingen voort te zetten in het laboratorium, dat hij in een der grootste vertrekken van het huis had ingericht.

De professor ontving weinig bezoek, en als er somtijds iemand kwam, dan was het meestal laat in de avond, een omstandigheid, die niet onopgemerkt was gebleven, maar waaromtrent de buurt zich niet verder bekommerde, vooral omdat alle bezoekers tot het mannelijk geslacht behoorden.

Professor Lynch zelf was er zeker de man niet naar om aanraking met zijn bureu te zoeken.

Hij ging steeds zijns weegs met gebogen hoofd en blijkbaar diep in gedachten verzonken.

Als hij somwijlen het gelaat ophief, zag men een paar donkere schitterende ogen, die diep in hun kassen lagen, half verborgen onder zware wenkbrauwen.

De professor scheen echter, ondanks zijn schijnbaar eenzelvige aard, vrij veel in de grote wereld te vertoeven.

Althans zijn naam werd nog al eens genoemd in de verslagen, welke de Londense bladen gaven van de partijen in de hoogste kringen en waarbij zij nooit nalieten een lijstje van de meest bekende en beroemd aanwezigen te vermelden, op het gebied van financiën, kunst of wetenschap.

Over het algemeen werd professor Lynch voor een zonderling gehouden, en toen de buurt langzamerhand aan zijn manieren gewend was, nam zij hoe langer hoe minder notitie van hem.

Op een avond in het laatst van juli in het jaar 1944 was de professor in zijn laboratorium aan het werk.

Het was buitengewoon warm; Lynch had zijn jas uitgetrokken, en een witte laboratoriumjas aangetrokken en was

doende aan 'n grote tafel, die dicht bij een der ramen geschoven was, die op de Holbornstreet uitzagen.

Hij scheen verdiept in een of andere moeilijke proef, die al zijn aandacht vergde.

Boven een spirituslampje op een hoek van de tafel borrelde een bruin vocht in een glazen kolf.

Van tijd tot tijd nam hij de kolf van de vlam en goot iets van de inhoud in een maatglas.

Na een poos schonk hij de inhoud van het maatglas in een kleine glazen retort, waaronder hij eveneens een spirituslichtje ontstak.

Op dat ogenblik ging de huisbel over, en Lynch keek op.

Hij hoorde hoe zijn oude huisknecht naar de buitendeur slofte, hoe deze geopend werd en weer dichtviel.

Toen naderden voetstappen, die achtereenvolgens de drie trappen opklommen en eindelijk stil hielden voor de deur van het laboratorium, waarop op bijzondere wijze geklopt werd.

De deur ging open en twee mannen traden het vertrek binnen.

Zij waren met verfijnde snaak gekleed.

Hun avondtoilet was blijkbaar afkomstig van een der beste kleermakers van Londen.

Beiden hadden een monocle in het rechteroog en rookten een fijne Turkse sigaret.

De laatst binnengekomene deed de deur achter zich dicht, waarna beiden hun hoed af namen en als in afwachting voor professor Lynch bleven staan.

— Gij zijt vijf minuten te laat, Bushgrave en Silverstone, klonk de stem van professor Lynch, terwijl hij zijn donkere ogen beurtelings op de beide bezoekers vestigde.

— Ik verzoek u ons te excuseren, chef, stamelde de oudste van de beide mannen met een bleek opgezet gelaat, dat met diepe rimpels doorploegd was. Het was buiten onze schuld, nietwaar Silverstone? Wij zijn tegen onze wil opgehouden.

— Het is goed, zei Lynch kortaf. Gij weet, dat ik op nauwkeurigheid sta

bij mijn ondergeschikten. Bij een onderneming als de onze, die haar vertakkingen over de gehele wereld heeft, kan men geen onregelmatigheden dulden. Ga zitten.

De beide mannen namen plaats en keken nieuwsgierig naar de man, die Bushgrave als chef had aangesproken.

Lynch bleef bij zijn tafel staan, wierp nog een blik op de overhaalkolf en trommelde zachtjes met zijn lange, benige vingers op het tafelblad.

Toen vroeg hij, terwijl hij zich tot de oudste van de beide bezoekers richtte:

— Het werkje in de villa van Lord Sunderham is, naar ik hoop, goed afgelopen?

— Ja, chef, antwoordde Bushgrave.

— Hoeveel? vroeg Lynch.

— Ongeveer tien duizend pond, chef.

— Niet meer? riep de professor toornig uit. Hoe is dat mogelijk?

Bushgrave boog het hoofd en antwoordde bijna onhoorbaar:

— Ik geloof dat de uitvoerders niet de juiste hadden gekozen. Pas enige dagen later zou Lord Sunderham zijn pachters ontvangen, voor de afrekening van hun pacht.

Professor Lynch wierp de spreker een minachtende blik toe en zei op koude toon:

— En dat noemt gij dus een zaak, die goed is afgelopen? Ik had op minstens veertig of vijftig duizend pond sterling gerekend. En jullie wilt leden zijn van een internationale dievenbende, waarvan ik het intellectuele hoofd ben. Het mocht wat. John Raffles alleen steekt jullie allen de loef af.

Bushgrave wilde een tegenwerping maken, maar de professor legde hem met een kort gebaar het zwijgen op.

— Spreek mij niet tegen, beval hij. Gij weet zeer goed, dat ik de waarheid spreek. Ik ben niet karig met mijn lof, wanneer gij uw taak goed verricht, maar halfheid duld ik niet. Het is bespottelijk, dat men niet behoorlijk geïnformeerd heeft wanneer er veel geld in de brandkast van Graaf Sunderham aanwezig is. Nogmaals John Raffles zou nooit zulk een domheid begaan.

Plotseling zweeg hij en boog zich over naar het openstaande raam.

Toen ging hij, zonder een woord te spreken, naar de deur en drukte op de elektrische knop, die zich daar bevond.

Een oude bediende met een onnozel gelaat trad binnen.

— Joseph, daar roept een jongen op straat met kranten, zei Lynch. Ga er aanstonds een kopen, vlug wat.

De bediende verdween en keerde even later terug met een nummer van de «Daily Express» in zijn handen.

Lynch nam hem het blad af en sloeg het haastig open, terwijl de bediende het vertrek verliet.

— Cuorpo di Liga, siste de professor tussen de tanden, toen hij enige tijd gelezen had. Ik was er wel bang voor. Als ik niet zelf een plan voorbereid en uitwerk, loopt alles in het honderd.

De beide bezoekers zaten blijkbaar weinig op hun gemak op hun stoel en keken met bleek gelaat naar de man voor hen, die nu met de krant tot een prop gebald in zijn vuist voor hen stond.

— Wat is er gebeurd, chef? waagde eindelijk Silverstone te vragen.

— Wat er gebeurd is? vroeg Lynch ironisch. Wel het gehele gezelschap zit achter slot en grendel.

— Niet mogelijk, riep Bushgrave ondanks zichzelf uit.

— Niet mogelijk? herhaalde Lynch, terwijl hij de spreker een vlammeende blik toewerp. Geloof je soms niet, moet ik het bericht van a tot z voorlezen? Ons drietal zit op het ogenblik achter de tralies. En door wiens toedoen, denkt gij?

Bushgrave en Silverstone antwoordden niet, maar wierpen elkander een hulpeloze blik toe.

— Door toedoen van John Raffles, schreeuwde Lynch, terwijl hij zulk een woedende slag op het tafelblad gaf, dat het glaswerk rinkelde.

— Maar hoe is dat mogelijk? vroeg Silverstone fluisterend, terwijl hij een schuwe blik op de professor wierp.

— Dat kan ik je niet zeggen. Het gaat mijn verstand ook te boven, siste Lynch. Trouwens hoofdinspecteur Bax-

ter van Scotland Yard weet het waarschijnlijk zelf niet. Zijn rechterhand, inspecteur Sullivan, vond hedenochtend, toen hij op het bureau kwam, een briefje op zijn tafel, dat ondertekend was met de letters J.R. en dat daar op raadselachtige wijze was neergelegd. En in dat briefje noemde Raffles niet alleen de namen onzer mannen, die de inbraak gepleegd hadden, maar ook het huis, waar de politie hen zou kunnen vinden, gekneveld en wel, en wat haast ongelooflijk klinkt, tot op een shilling, het bedrag, dat zij van eigenaar hadden doen veranderen.

Bushgrave en Silverstone lieten zich, alsof zij het hadden afgesproken, tegelijk achter in hun stoel vallen.

Een haast bijgelovige vrees spiegelde zich op hun gelaat af.

Lynch wierp hun een verachtelijke blik toe en smees het dagblad met een woedende beweging in een hoek van het vertrek.

Toen kneep hij de dunne lippen opeen, ging wijdbeens voor de beide mannen staan, plukte enige tijd zwijgend aan zijn lange sik, die hem tot bijna halverwege de borst reikte, tot hij op doffe toon zei:

— Luister eens hier. Dat kan niet zo voortduren. Ik had jullie juist hierheen ontboden, om over die John Raffles te spreken. Hij is te veel op deze wereld. Gij begrijpt, wat dat zeggen wil? Hij is te veel. Ik heb een paar dagen geleden met die man te doen gehad, en ofschoon mijn trots er onder lijdt het te moeten bekennen, zo gebiedt toch de waarheid te zeggen, dat ik hem toen door mijn eigen domheid heb laten ontsnappen. Ik had mijn doodsvijand tussen deze beide handen, en nog heb ik hem laten ontkomen.

Met deze woorden stak Lynch zijn lange, krachtig gespierde armen omhoog, en schudde de beide gebalde vuisten.

Er lag een duivelse uitdrukking in zijn ogen, dat Bushgrave en Silverstone onwillekeurig van hun stoel opstonden, als waren zij op het punt de vlucht te nemen.

Maar Lynch had spoedig zijn kalmte herwonnen.

Zijn stem klonk dof, toen hij hernam:

— Die man mag ons niet langer in de wielen rijden. Lang geleden heeft een van onze afdelingen in Parijs eens getracht hem als lid aan te werven. Die poging is mislukt, evenals een dergelijke hier in Londen. John Raffles was onafhankelijk, en hij wilde dat tot iedere prijs blijven. Misschien zou ik hem dit niet eens hebben euvel geduid, als hij naderhand niet een aanzienlijk aantal onzer mannen onschadelijk hadden gemaakt. Hij wist wel niet, dat zij indirect onder mijn bevelen stonden, maar dit doet aan de zaak niets af.

Door welke middelen ik hem ongeveer een week geleden in mijn macht wist te krijgen, is iets, waarop ik niet nader wens in te gaan. Maar die man moet door de duivel in persoon worden bijgestaan; hij beschikt over middelen en krachten, waarvan ik mij geen voorstelling kan maken. Kort en goed, hij moet uit de weg geruimd worden. Ik wil, dat hij voor goed verdwijnt. Of hij het onwillens doet of met opzet weet ik niet, en het kan mij ook niet schelen: hij rijdt ons in de wielen en dat is voor mij reden genoeg om hem te bestrijden, tot een onzer het onderspit heeft gedolven. Daarom liet ik u beiden hier komen.

Er ontstond een korte stilte, gedurende welke men niets hoorde dan het zachte suizen van de Bunzenbranders onder enige retorten.

— Wat moeten wij doen, chef? vroeg Bushgrave na een poos op gedempte toon.

— Gij moet allereerst de identiteit van Raffles zien uit te vorsen. Hij werkt onder een mom en zolang wij die niet kennen, zal het ons even moeilijk vallen hem te vinden als aan de politie.

— En vervolgens, chef?

— Vervolgens?... wel... vervolgens... maak je hem koud, antwoordde Lynch op koele toon en zonder zelfs de wimpers te bewegen. Gij kunt daartoe gebruik maken van de talloze middelen, waarover onze vereniging beschikt. Gij weet, dat wij politieagenten, zowel als kelners, demi-mondaines en winkeljuffrouwen, croupiers, kassiers, kameniers en

typisten in onze dienst hebben. Gij kunt over auto's, paarden en motorfietsen beschikken, zoveel gij wilt. Gij weet, dat wij duizenden spionnen hebben, over de gehele wereld verspreid en dat zij verplicht zijn u alle mogelijke inlichtingen te verschaffen, zodra gij slechts een afdruk van mijn zegelring laat zien.

Kortom, alles wat menselijkerwijs mogelijk is, zal gedaan worden, om u bij uw onderzoek behulpzaam te zijn. Geld is bijzaak, want al zou het mij een miljoen kosten, ik wil, dat Raffles verdwijnt. Ik weet wel, dat gij met u beiden niet in staat zijt iets tegen hem uit te richten, maar gij kunt u een heel leger medewerkers verschaffen. Neem er honderd, neem er duizend, neem er desnoods tienduizend als het nodig mocht zijn. Zoek Raffles hier in Londen en als gij hem hier niet vindt, reis

dan heel Engeland door. Steek mijnen-twege het Kanaal of de Oceaan over, maar breng mij het bericht, dat gij hem gevonden hebt, dood of levend.

Weer werd het even stil, en toen stonden de beide bezoekers op.

Bushgrave nam zijn hoed van de tafel, en zei kalm tot Silverstone:

— Wij zullen gaan, kameraad. Onze chef heeft ons een grote onderscheiding toegedacht.

— Dat geloof ik ook, Bushgrave, zei Silverstone. En wij zullen trachten ons die onderscheiding waardig te tonen.

— Gij hebt elk een zegelafdruk? vroeg Lynch.

— Ja, meester.

— Vaarwel dan. Of liever, tot ziens. Ik hoop, dat gij spoedig zult slagen.

De beide mannen bogen zwijgend voor hun meester, de grootste misdadiger van deze eeuw, en verlieten het vertrek.

HOOFDSTUK II

RAFFLES KRIJGT EEN GEWICHTIGE BRIEF

Op de ochtend van de dag, waarop het hierboven vertelde voorviel, zaten John Raffles en zijn trouwe vriend, secretaris en medewerker Charles Brand in de eetzaal van de fraaie villa, welke de Grote Onbekende, onder de naam van Lord William Aberdeen, sedert jaren in de Cromwellstreet bewoonde.

De tafel was gedekt met een overvloedig echt Engels ontbijt: ham en eieren, geroosterd brood, sardines, koud vlees, gebakken vis en Hollandse kaas.

De beide vrienden waren bezig met het sorteren van de post, welke Gaston de grijze kamerbediende van Zijne Lordschap, zoëven had binnengebracht.

Plotseling slaakte Raffles een zachte kreet.

Brand keek van zijn eigen brief op en zag, dat het gelaat van zijn vriend een mistroostige trek vertoonde.

— Wat is er? vroeg de jonge man.

— Een mijner oudste vrienden schrijft mij, dat hij zijn einde voelt naderen, zei Raffles. Hij wenst mij bij zich te

zien.

— Wie is het? vroeg Brand zacht.

— Jean de Vallois.

— Al op jaren?

— Een jaar of zestig.

— Veel ouder dan jij dus.

— Ja, maar toch harmonieerden wij uitstekend met elkander. Hij had een edele natuur en ofschoon hij zeer vermogend was, besteedde hij het grootste gedeelte van zijn tijd niet aan ijdelheden, zoals, helaas, maar al te veel rijke lui doen, maar aan wetenschappelijke onderzoekingen, die vaak tot belangrijke resultaten hebben geleid.

— Ik geloof niet, dat ik zijn naam op wetenschappelijk gebied vaak heb horen noemen, meende Brand.

— Dat is niet te verwonderen, hernam Raffles op bittere toon. Hij had de gewoonte om aanstonds zijn ontdekkingen aan erkende professoren mede te delen, en deze geleerden wisten meestal niets beters te doen, dan direct voort te borduren op wat Jean de Val-

lois ten koste van noeste arbeid en diepe studie had verkregen, en dan het als resultaat voor hun eigen werk uit te geven.

— Schandelijk! riep Brand verontwaardigd uit.

— Ja, dat mag je wel zeggen. En toch dacht mijn vriend zelf er volstrekt niet zo over. Hij glimlachte, als ik hem er opmerkzaam op maakte, haalde hij zijn schouders op en herhaalde hij telkens: «wat doet het er toe, als mijn onderzoekingen slechts ten bate van de mensheid komen?»

— Is hij lang ziek geweest en waaraan lijdt hij, dat hij op het uiterste ligt? vroeg Brand vol belangstelling.

Raffles haalde de schouders op.

— De kwaal zijner moeder, zei hij zacht. Zij is aan een longziekte overleden. Ik wist, dat hij niet sterk was, en eigenlijk verwondert het mij, dat hij deze leeftijd nog heeft bereikt. Het is waar, dat hij zeer sober leefde en zich streng aan de voorschriften van zijn dokter hield. Niet voor zich zelf, maar terwille van zijn wetenschap.

— Is hij getrouwd?

— Zijn vrouw is een paar jaar geleden gestorven.

— Heeft hij kinderen?

— Slechts één, een dochter, Suzanna die nu ongeveer 17 of 18 jaar moet zijn.

— En denk je er heen te gaan.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles, terwijl hij onmerkbaar zijn schouders ophaalde.

— Mag ik je vergezellen?

— Ik verlang niets liever. Dat reisje zal je ook goed doen, want wij hebben na ons jongste avontuur met die schurk de zogenaamde «professor» Lynch, wel wat afleiding nodig.

— Wanneer wilde je vertrekken?

— Nog heden.

— Ben je van plan met de gewone Kanaal-boot te gaan?

— Neen, ik wil zo veel mogelijk haast maken. Wij zullen onze snelste motorboot nemen en Henderson kan ons met de auto achterna komen.

— Nog één vraag: kent Monsieur de Vallois je als Lord William Aberdeen?

— Neen, ik had die naam toen nog

niet aangenomen. Ik was voor hem eenvoudig Edward Lister, zonder meer. Hij wist, dat ik veel belang stelde in zijn onderzoekingen en dat bracht ons nauw tot elkander. Ik voor mij, stelde zijn karakter zeer hoog. Zulke mannen als hij, zijn met een lantaarntje te zoeken, amice.

Raffles stond zuchtend op, liet de brief in zijn zak glijden en liep langzaam het vertrek op en neer.

— Maar zeg eens, Edward, merkte Brand levendig op, hoe is het mogelijk, dat een brief, die aan Edward Lister geadresseerd is, hier aan huis bezorgd wordt?

De grote Onbekende glimlachte flauwtjes.

— Edward Lister leeft nog voor enkele mensen in het kleine stadje, waar hij eertijds vertoefde. Onder die weinige mensen zijn er een paar zeer vertrouwden, die de spaarzame brieven welke Edward Lister ontvangt, onder couvert doorzenden aan niemand anders dan aan mijn brave Gaston.

— Nu, dan is het geheim goed bewaard, merkte Brand lachend op.

— Nietwaar? En laat ons nu maar gauw alles voor onze reis in gereedheid brengen, want ik verlang er naar mijn vriend terug te zien.

— Is het lang geleden dat je hem gesproken hebt?

— Ongeveer drie jaren. Ik heb hem toen een bezoek gebracht op zijn landgoed onder de rook van Parijs.

De beide mannen begaven zich naar hun slaapkamer, teneinde alles voor de reis in gereedheid te brengen.

Vervolgens ontbood Raffles door de huistelefoon zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Deze, een reus van een kerel, met een hals als een stier en trouwe blauwe ogen, trad even daarna het vertrek binnen.

Hij bleef onbeweeglijk staan, om de bevelen van zijn meester te vernemen.

— Luister eens, James, zei Raffles, wij vertrekken nog deze namiddag naar Frankrijk. Je moet aanstonds de grote motorboot gereedmaken en zorgen, dat wij over een uur kunnen vertrekken.

Vervolgens bespreek je zelf plaats op de eerst vertrekkende Kanaalboot naar Calais en volgt ons met een van de grote auto's. Ik moet een snelle wagen hebben, de Bentley of de Rolls Royce.

Henderson boog zwijgend, ten teken, dat hij het bevel begrepen had, en verliet het vertrek. Raffles wist nu, dat zijn orders strikt zouden worden uitgevoerd.

Raffles gaf Gaston de nodige orders, waarna de beide vrienden in de auto stapten, waarin Henderson de bagage reeds had overgebracht.

In snelle vaart reden zij naar de Theemskade, waar, dicht bij de Theemsbrug, een fraaie en zeewaardige motorboot in een boothuis lag te wachten.

Zodra de bagage was overgeladen en Raffles en Brand in de boot waren gestapt vroeg Raffles aan de chauffeur:

— Hoe laat vertrekt de volgende boot?

— Over twee uren, mylord, luidde het antwoord.

— Nu, dan hebben wij minstens drie uren gewonnen, zei Raffles tot Brand, die de kleine haak gewapend had om het ranke vaartuig af te duwen.

— Gaat u naar Parijs, mylord? vroeg Henderson.

— Ja, maar ik logeer deze keer niet in het Grand Hôtel.

Wij zullen gedurende ons verblijf in Frankrijk onze intrek nemen in mijn klein landhuis in Neuilly. Je weet het toch te vinden?

— O, zeker, mylord. Het ligt dicht bij de Seine aan de Boulevard Bourdon.

— Precies James. Tot ziens in Neuilly.

Raffles nam naast Brand in de motorboot plaats, deze zette de boot af en het volgende ogenblik zwiepte de bronzen schroef van het bootje het gele water van de Theems tot schuim.

Met respectabele snelheid voer het de Theems af en had spoedig de monding van de rivier bereikt.

Raffles verhoogde de snelheid van zijn scheepje nu nog aanzienlijk en aldra bevonden zij zich in het Kanaal en zetten koers naar Calais, waar het een paar uur later aan de kade meer-

de.

Raffles gaf bij de douanen de naam Edward Lister op en liet de motorboot toen naar een van de boothuizen van de Jachtclub brengen.

Een uur na hun aankomst vertrok er een trein naar Parijs, waar zij om vijf uur in de namiddag aankwamen.

De beide vrienden dineerden in een restaurant aan de Grote Boulevard en onder de maaltijd deelde Raffles nog enkele bijzonderheden uit het leven van Monsieur Jean de Vallois aan Brand mede.

Hieruit bleek onder andere dat zijn zieke vriend thans in de voorstad Boulogne aan de Avenue Victor Hugo woonde, niet ver van de Boulevard d'Auteuil.

— Gaan wij er vanavond nog heen? vroeg Brand.

— Ja zeker, antwoordde Raffles. Ik ben er op gesteld mijn vriend zo spoedig mogelijk te zien. Ik meen uit zijn brief te hebben begrepen, dat hij mij een gewichtige dienst te vragen heeft en die weigert men niet aan een stervende.

Zodra zij hun diner beëindigd hadden, riep Raffles een taxi aan en ongeveer een uur later stopte de chauffeur voor een fraai, ouderwets huis, omgeven door een kleine tuin, waar een bejaarde tuinman bezig was met het schoonharken van de paden.

Toen deze de auto hoorde stoppen en twee heren naar het hek zag toekomen, kwam hij haastig aanlopen, en slaakte een kreet van blijde verrassing.

— Zijt gij het, mijnheer Edward? riep hij uit. O, wat een geluk dat gij gekomen zijt. Mijn meester verlangt naar u.

De tranen kwamen de oude man in de ogen, terwijl hij deze woorden sprak.

— Ik merk, dat je mij nog hebt herkend, Henri, zei Raffles, terwijl hij zijn hand op de arm van de oude tuinman legde.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer. Wie u eenmaal gezien heeft, die vergeet u zo spoedig niet.

Brand glimlachte toen hij deze woorden hoorde, en bewonderde opnieuw de

bekwaamheid, waarmede zijn vriend zich wist te grimeren.

Het was zeker drie jaar geleden sedert Raffles ter plaatse geweest was en toch leek hij blijkbaar nog sprekend op de Edward Lister van destijds.

— Hoe is het op het ogenblik met de zieke? zo wendde Raffles zich tot de tuinman, terwijl zij het smalle tuinpad volgden dat naar de voordeur liep.

De oude Henri schudde droevig het hoofd.

— Ik vrees voor het ergste, mijnheer Edward. De dokters geven, geloof ik, maar heel weinig hoop. Hun gelaat stond vanochtend zeer ernstig. Het is ellendig om het te moeten zeggen, maar ik geloof, dat gij juist bijtijds zijt gekomen om mijn meester de ogen te sluiten.

HOOFDSTUK III

HET VERZOEK VAN DE STERVENDE

De huisdeur stond aan en Brand en Raffles traden binnen.

Eerstgenoemde trad op de Grote Onbekende toe en zei zacht:

— Luister eens, Edward, je oude vriend is stervende, en ik ken hem niet. Ik zal hier blijven wachten op je terugkomst. Het zou van mij wel wat onbescheiden zijn, als ik met je mee naar binnen ging.

Raffles antwoordde niet, maar knikte bevestigend met het hoofd.

Brand nam op een brede banken plaats, die langs de muren van de vestibule stonden, terwijl Raffles zich tot een bediende met wit haar en een gebogen rug richtte, die juist de brede trap afkwam.

Ook deze man was blijkbaar reeds lang in dienst van Monsieur de Vallois, want hij herkende de bezoeker dadelijk, en verzocht hem op eerbiedige toon, hem te willen volgen.

Op de eerste verdieping bleef de bediende staan voor een brede witgelakte deur en klopte zacht aan.

Een meisjestem riep: « Binnen. »

De bediende opende de deur en Raffles hoorde hoe zijn bezoek werd aangekondigd.

Dadelijk daarop klonken lichte en snelle voetstappen, de deur werd verder opgedaan en een alleraardigst meisje met goudblond haar en mooie blauwe ogen strekte naar Raffles beide handen uit en trok hem in het vertrek.

Het vertrek was slechts verlicht door

een grote elektrische staande lamp, in een hoek van het fraai gemeubelde vertrek, waarvan alle wanden bijna geheel door boekenkasten waren ingenomen.

In dezelfde hoek, met de rug naar de lamp gekeerd, zat een man van omstreeks zestigjarige leeftijd met een bleek, fijn getekend gelaat in een gemakkelijke stoel.

Ofschoon het buiten tamelijk warm was, waren zijn benen en bovenlichaam in een dikke reisplaid gehuld.

Zijn hoofd leunde achterover tegen de stoelleuning en hij had de ogen met een verlangende uitdrukking naar de deur gericht.

— Daar ben ik, mon cher Jean, zei Raffles, terwijl hij op de stoel toetrad, waarin de zieke gezeten was.

Deze hief langzaam een zijner vermaarde handen op, en reikte ze Raffles toe.

— Ik dank je, Edward, dat je gekomen bent, zei de zieke met zwakke stem. Ik had niet durven hopen, dat je zo gauw hier zoudt zijn. Je kunt mijn brief onmogelijk eerder dan vanochtend ontvangen hebben.

— Dat is ook zo, hernam Raffles eenvoudig. Maar ik heb natuurlijk mijn eigen motorboot genomen en ben dadelijk vertrokken.

De zieke knikte langzaam met het hoofd en zei glimlachend:

— Ik ben je zeer dankbaar, dat je zo snel aan mijn verzoek gevolg hebt gegeven, want het loopt met mij af, Ed-

ward.

Uit een andere hoek van het vertrek werd een half onderdrukte snik hoorbaar.

De zieke wendde het hoofd om.

— Je moet niet schreien, lieve Suzanne, zei hij op tedere toon. Het is misschien beter zo. Ik zou je anders toch maar tot last geworden zijn.

In plaats van te antwoorden, snelde het jonge meisje toe, wierp zich voor haar vader op de knieën en begroef het blonde hoofd in zijn schoot.

Raffles hief haar zacht op en zei op ernstige toon:

— Je vader heeft gelijk, lieve Suzanne. Je mag niet schreien. Je moet sterk zijn en hem trachten op te beuren.

Hij had haar onder het spreken zacht weer weggeleid en fluisterde nu:

— Wees sterk, Suzanne. Maak de laatste ogenblikken van je vader zo dragelijk mogelijk.

Daarop keerde hij zich weer tot de zieke.

Raffles had bij de eerste oogopslag gezien, dat hier geen menselijke hulp meer kon baten.

Jean de Vallois had niet lang meer te leven.

Reeds had zijn gelaat de wasachtige kleur van de dood aangenomen.

De geleerde keek Raffles met zijn heldere, wijdgeopende ogen onderzoekend aan en richtte zich toen tot zijn dochter met de woorden:

— Suzanne, ik heb een ogenblik met mijnheer Lister te spreken. Je moogt aanstonds weer binnenkomen.

Zodra de deur achter het meisje was dichtgegaan, greep de zieke opnieuw de hand van Raffles en zijn stem trilde van ontroering, toen hij herhaalde:

— Ik dank je, dat je gekomen bent, Edward. Je moet mij een laatste dienst bewijzen. Ga zitten, maar kom dicht bij mij, want mijn stem heeft geen kracht meer, en je moet toch alles goed horen, wat ik je ga zeggen.

Raffles deed wat hem gevraagd was en nam dicht naast de stoel van de zieke plaats.

De zieke scheen blijkbaar even naar

zijn woorden te zoeken en begon toen met afgebroken zinnen te spreken:

— Ik weet, Edward, dat je medische kennis buitengewoon ontwikkeld is, en ik behoef jou dus niet meer te zeggen, hoe het met mij staat.

De zieke zweeg even en vervolgde toen, terwijl zijn stem steeds zwakker werd:

— Ik heb met mijn notaris alles reeds in orde gemaakt. Ondanks mijn wetenschappelijke nasporingen, die zeer veel geld gekost hebben, laat ik een aanzienlijk vermogen na, dat natuurlijk aan niemand anders komt, dan aan mijn enige dochter Suzanne. Zij is niet alleen mijn enige erfgename, maar zij is ook, voor zover ik weet, mijn enige nabestaande. Al mijn verwanten zijn een voor een gestorven; laat ik er dadelijk aan toevoegen: sommige op vrij raadselachtige wijze. Kort en goed: ik laat Suzanne geheel alleen achter. Wel moet er te Lyon nog een tante van mij wonen, maar ik denk er niet aan, mijn enig kind aan haar handen toe te vertrouwen. Zij moet een rijk zonnig leven hebben en niet begraven worden in een ouderwetse omgeving.

Weer moest de zieke even ophouden, daar hij door een hoestbui overvallen werd.

Raffles reikte hem een glas met een kalmerende drank toe, dat onder zijn bereik stond en liet hem drinken.

Zodra de zieke weer enigszins bedaard was, vervolgde hij, terwijl hij geen oog van Raffles' gelaat afwendde:

— Ik heb geen broer, geen neef, geen zoon, kortom niemand aan wie ik het durf toe te vertrouwen, een wakend oog op mijn lief kind te houden. Er is maar één man, die ik haar tot voogd zou willen, geven, een man die ik heb leren achten en liefhebben, een man wiens edele inborst ik heb leren waarderen en hoogschatten. Ik heb maar bitter weinig vrienden, Edward. Moet ik je nog zeggen, wie die man is?

Raffles had zijn stoel met een ruk achteruit geschoven.

Hij was bleker geworden dan een doek, al het bloed was uit zijn lippen geweken, en zijn ogen hadden een dof glans gekregen.

Jean de Vallois keek Raffles enigszins verbaasd aan.

— Wat is er? vroeg hij verwonderd. En hij voegde er op ongeruste toon aan toe: Je zult toch niet weigeren, Edward? Zou ik mij zo in je vergist hebben? Zou je een stervende dat verdriet kunnen aandoen?

Raffles maakte een snel en afwerend gebaar.

Hij ging weer zitten en greep met beide handen de uitgeteerde rechterhand van zijn vriend.

Zijn lippen trilden, toen hij op hese toon zei:

— Luister, Jean. Wat je daar vraagt is onmogelijk. Neen, laat mij uitspreken. Suzanne is een schat van een kind en zij verdient in alle opzichten gelukkig te worden. En ik voel, dat ik niet de man zou zijn, die over haar geluk zou kunnen waken.

— Dat meen je niet, zei de Vallois, terwijl zijn ogen koortsachtig begonnen te schitteren. Dat kun je niet menen. Ik heb je jaren lang gekend, ik ken je karakter door en door, ik ken je liefdadigheidszin en je brede opvattingen.

— Je kent mij niet, Jean, viel Raffles hem met trillende stem in de rede. Ik zeg je, je kent mij niet. Je weet niet wie ik ben. Ik behoor tot de mannen aan wie een andere man zijn dochter niet kan toevertrouwen.

Jean de Vallois richtte zich met moeite in zijn stoel op en boorde zijn ogen in die van de Grote Onbekende.

— Dat is niet waar, zei hij op scherpe toon. Ik zie in je ogen, dat het niet waar is. Maar ik zie het al, voegde hij er op diep gegriefde toon aan toe. Ik draag je een taak op, die je te lastig zal zijn. Ja, ik weet het wel; het voogdzijn, kost tijd en brengt verantwoordelijkheid mee.

Met een moedeloos gebaar liet hij zich weer in zijn stoel vallen.

Een traan rolde over zijn vermagerde wangen.

— Zo verdwijnt dan mijn illusie in het betere gevoel van de mensen, en je hebt mij die illusie ontnomen.

Dit was meer dan Raffles verdragen kon.

Een vlamvend rood steeg in zijn wangen op.

Hij sprong op en greep de hand van de patiënt die machteloos langs de stoel leuning neerhing.

— Vergeet wat ik gezegd heb, zei hij met trillende stem. Je doet mij onrecht aan, Jean. Ik zal over je dochter waken, en ik zweer je, dat ik slechts haar geluk in het oog zal houden.

Jean de Vallois keek Raffles met een dankbare blik aan.

— Ik dank je, zei hij op zachte toon. Nu kan ik gerust mijn hoofd neerleggen. Ik heb alles reeds met mijn notaris in orde gemaakt, zo zeker was ik van je toestemming.

Raffles bedwong een zucht, die hem uit het diepste van zijn hart naar de keel steeg.

Een lichte huidvering voer hem door de leden, toen hij opstond en een wellevende blik op de zieke wierp.

— Ik kan hem niet zeggen, wie ik ben, mompelde hij tussen de tanden. Hij is een van de weinige mensen op de gehele wereld, aan wie ik het niet zou kunnen zeggen.

Het gelaat van de zieke had ineens een verandering ondergaan.

Plotseling zei hij bijna onhoorbaar: — Roep Suzanne hier, ik wil het haar mededelen.

Raffles ging naar de deur en riep zacht de naam van het jonge meisje, dat aanstonds kwam toelopen.

Enigszins verschrikt door de ernst, die op het gelaat van de beide mannen te lezen was, kwam het meisje schoorvoetend binnen.

Haar vader stak beide handen naar haar uit en trok haar dicht naar zich toe, terwijl hij haar met oneindige liefde in de ogen keek.

— Luister eens, Suzanne, zei hij met een stem, die telkens zwakker werd. Je kent mijnheer Lister goed, nietwaar? Je herinnert je hem immers nog van vroeger?

Het jonge meisje keek de bezoeker glimlachend aan, terwijl een vluchtige blos in haar wangen opsteeg.

— Natuurlijk ken ik mijnheer Edward goed, antwoordde zij. Gij hebt

mij zo vaak gezegd, dat hij uw enige vriend was en dat gij het jammer vondt, dat gij hem maar zo zelden te zien kreegt.

De zieke bewoog flauwtjes het hoofd, bij wijze van toestemming.

— Zo is het, mijn kind. Welnu, als ik heenga, wil ik dat er iemand achter blijft, die voor je welzijn zorgt. Mijn vriend Lister heeft zoëven op zich ge-

nomen je voogd te zijn.

Het jonge meisje slaakte een lichte kreet van verrassing.

Toen ging zij op Raffles toe, greep met een kinderlijk gebaar diens beide handen en zei ontroerd:

— Ik hoop dat gij nog lang mijn voogd zult zijn, mijnheer Edward, maar ik dank mijn vader, dat hij juist aan u gedacht heeft.

HOOFDSTUK IV

EEN AVONTUUR MET ERNSTIGE GEVOLGEN

Een half uur later stonden Raffles en Brand weer buiten.

Het onderhoud had de zieke sterk aangegrepen en het was volstrekt nodig hem rust te gunnen.

Raffles had hem verlaten met de belofte de volgende ochtend zo spoedig mogelijk terug te komen.

De Grote Onbekende was in sombere gedachten verdiept en de beide vrienden volgden geruime tijd zwiingend de Avenue de Victor Hugo en vervolgens de Avenue d'Auteuil, tot ze de Boulevard Suchet bereikt hadden, een brede weg, die een onderdeel vormt van de schier eindeloze heirweg, die geheel Parijs als in een ring omvat.

Aan hun linkerhand verhieven zich de oude fortificaties, terwijl aan hun rechterhand de lange rij grote ouderwetse huizen zich uitstreckte, nu en dan gescheiden door grote lommerrijke tuinen.

Geruime tijd liepen de beide vrienden zwiingend voort.

Toen begon Raffles op bittere toon:

— Het noodlot volgt zonderlinge paden. Wie zou het ooit gedacht hebben, dat een eerlijk en fatsoenlijk man nog eens aan John Raffles zou verzoeken, voogd te worden over zijn dochter?

— Ik vind het zo dwaas niet, merkte Brand kalm op.

Raffles draaide snel het hoofd om en keek de jongeman met zijn grijze ogen vragend aan.

— Niet dwaas? vroeg hij. Vergeet je dan wie ik ben? Zou jij soms, wetende

wie ik was je dochter aan mij toevertrouwen? En behalve je dochter ook het beheer van je hele fortuin?

Charles boog het hoofd en zweeg.

Raffles stiet een kort, onaangenaam klinkend lachje uit en zei toen sarcastisch:

— Je zwijgen is duidelijker dan honderd woorden het zouden kunnen zijn.

— Maar wacht een ogenblik, riep Brand levendig, terwijl hij zijn hand op de arm van zijn vriend legde. Monsieur de Vallois wist immers volstrekt niet wie je was. Hij heeft je gekend als Edward Lister en in die hoedanigheid heeft hij je inborst en je levensbeschouwing leren waarderen. En daarom herhaal ik nog eens, dat het volstrekt niet dwaas is Edward Lister, aan te stellen als voogd, als men geen familie of vrienden heeft.

— En toch had ik 't niet moeten doen, mompelde Raffles tussen de tanden.

— Je hebt er dus spijt van? riep Brand verschrikt uit.

Raffles zweeg even en antwoordde toen:

— Ik weet het niet; ik weet niet wat er op het ogenblik in mij omgaat. Als het mogelijk ware steeds mijn identiteit voor Suzanne de Vallois te verbergen, dan zou ik er misschien nog over kunnen denken. Maar hoe kan ik dat met zekerheid zeggen?

Weer liepen de beide vrienden geruime tijd zwiingend naast elkaar voort.

Zij hadden nu het begin van de Bou-

levard Lanna bereikt, die in het verlengde van de Boulevard Suchet ligt en waren nu juist de Porte de la Muette gepasseerd.

— Waar gaan wij eigenlijk heen? vroeg Brand, om het gesprek een andere wending te geven.

Raffles haalde de schouders op.

— Het komt er niet op aan, zei hij met een flauw lachje. Laten wij maar recht door blijven lopen. Het is een verrukkelijke avond en het is hier zo mooi met het Bois de Boulogne aan onze linkerhand. Deze wandeling zal mijn zinnen misschien een weinig verzetten.

Brand antwoordde niet, daar hij zeer goed begreep, wat er op dit oogenblik in het hoofd van zijn vriend moest omgaan en dat hij verstandig zou doen, als hij hem aan zijn gedachten overliet.

Bij de Porte de Neuilly bleef Raffles even staan en wierp een blik achter zich op het uitgestrekte bos, waarover de duisternis reeds begon te vallen.

— Ben je vermoeid? vroeg Raffles glimlachend.

— Hoe kom je er bij? riep Brand lachend uit. Ik vind het heerlijk om zo te wandelen.

— Dat is het ook, hernam Raffles, terwijl zijn ogen schitterden. Parijs is de schoonste stad ter wereld. Zelfs ons Londen kan er niet bij halen. Kijk eens wat een heerlijk vergezicht.

Inderdaad was het een prachtig gezicht, hetwelk de beide vrienden nu genoten.

De zon was achter de huizen verdwenen, maar de lichte hemel verlichtte nog flauwtjes de bovenkant van de Arc de triomphe op de Place de l'Etoile, terwijl de Avenue de la Grande Armée aan weerszijden bezet met fraaie huizen, zich voor hen uitstreckte.

Het tweetal zette de wandeling voort en liepen onder de Arc de Triomphe door, volgde de Champs Elysées, tot zij de Place de la Concorde bereikten, wandelden langs de heerlijke tuinen van de Tuilerieën en vervolgens langs het Louvre, tot zij eindelijk bleven staan op de hoek van de Rue de Rivoli en de Boulevard de St. Sébastopol.

Raffles scheen zich even te bedenken.

— Wij zullen eens naar de Ile de la Cité gaan, zei hij. Het is een mooi oud hoekje van Parijs. Weliswaar is het er niet steeds al te veilig, daar in de buurt, van het Paleis van Justitie, maar daaraan zullen wij ons maar niet storen.

— Goed, riep de jongeman uit. Ik ben van de partij.

Het was op dit oogenblik ongeveer twaalf uur in de nacht.

Ondanks hun lange wandeling voelden de beide mannen niet de minste vermoeienis, door het heerlijke weer, de frisse lucht en de interessante omgeving.

Zij gingen de Boulevard du Palais over, tot zij de Place de Parvis bereikten, dicht naast de kerk der Notre Dame.

Zij bevonden zich nu op het kleine eiland, dat omvat wordt door twee armen van de Seine, die zich op slechts enkele kilometers verder weer met elkander verenigen.

Zo belandden zij in een der volkrijkste buurten van Parijs, waar het politietoezicht vaak niet in staat is, de bloedige twisten te voorkomen en zeker niet ze te beletten, die hier onder de bewoners nog al eens voorvallen.

En, als om dit te bevestigen, hoorden de beide mannen plotseling een heftig stemmenrumoer.

Voor zij zich nog goed en wel bewust waren, wat er eigenlijk aan de hand was, bevonden zij zich midden tussen een groepje nieuwsgierigen, dat was samengedrongen om een paar nog jonge vrouwen, met loshangende haren en woest schitterende ogen, die elkander naar alle regelen van de kunst met nagels en haarspelden bewerkten.

De twee furies hadden het schuim op de lippen en vielen telkens opnieuw op elkaar aan, ofschoon bij beiden reeds het bloed uit verschillende wonden aan armen en wangen stroomde.

Heinde en ver was geen politieagent te bespeuren.

Brand en Raffles zagen, dat de toeschouwers bij deze walgelijke strijd voor het merendeel bestonden uit apachen en hun meiden, met hoog opgemaakt haar en felle, wrede ogen, die blijkbaar het

grootste vermaak in dit gevecht schep-
ten.

Wat Brand van het eerste ogenblik
gevreemd had geschiedde.

Zonder zich in het minst te bekomme-
ren om de gevolgen, baande Raffles zich
een weg tussen het geboefte, dat een
kring om de twee vechtende vrouwen
gevormd had, greep de beide kempa-
nen ieder bij een arm, schudde ze eens
krachtig dooreen en riep toen met zijn
stentor stem in voortreffelijk Frans:

— Foei dames, schamen jullie je niet?
Hoe kan men als Pariisennes zo zeer
de beleefdheidsvormen uit het oog ver-
liezen. Mag ik weten waaraan deze teu-
gelloze strijd zijn ontstaan te danken
heeft?

De vechtenden konden geen woord
tot repliek uitbrengen.

Zij waren zo stom verbaasd door de
even plotselinge, als ongewenste tus-
senkomst, dat hun armen slap langs het
lijf neerhingen en zij hijgend en zwe-
tend de lange en onbeweeglijke figuur
van Raffles aanstaarden.

Ook de omstanders schenen aahvanke-
lijk met stomheid geslagen te zijn.

Maar aanstonds klonk een dreigend ge-
mompel, dat niet veel goed voorspelde.

Vele paren ogen werden met een woeste
blik op Raffles gevestigd en heel
wat handen tasten in de zakken.

Raffles echter scheen van dit alles
niets te merken.

Hij klemde zijn monocle met een
sierlijk gebaar in het oog, deed een paar
trekjes aan zijn sigaret en hernam:

— Ik heb nog geen antwoord op mijn
vraag, dames. Wilt gij mij de oorzaak
van dit duel niet mededelen?

— Daar staat de oorzaak, riep plot-
seling de stem van een straatjongen,
terwijl hij wees op een man van middel-
bare lengte met een gluisperig gelaat en
een grote, vieze pet diep in de ogen ge-
trokken, die op enige afstand lachend
had staan toekijken met de handen in
de zakken van zijn wijde broek, en
een sigaretten peukje tussen de lippen.
Het gaat om Coco, monsieur. Ze willen
hem allebei hebben.

Raffles richtte langzaam de blik naar
de spreker.

Twee paar ogen keken elkaar tot in
het diepst van de ziel aan.

Toen klonk de rustige stem van Raf-
fles, met een ongelovige klank:

— Ik heb zeker niet goed verstaan,
dames? Heeft ce beau gamin gelijk?
Vechten jullie werkelijk om de man, die
ik « Coco » hoor noemen? Goeie hemel,
wat een rare smaak houden jullie er dan
op na.

Een diep stilzwijgen volgde op deze
woorden.

Alle omstanders voelden instinctief,
dat er onweer broeide.

Coco, de apache, nam het peukje si-
garet met een langzaam gebaar uit zijn
mond en wierp het Raffles voor de voe-
ten.

Hij deed een paar passen voorwaarts,
trok de klep van zijn pet nog dieper
over zijn ogen, monsterde met een val-
se blik in zijn ogen de kring der om-
standers, en richtte toen het woord tot
de waaghalzige vreemdeling, die zich zo
stoutmoedig in het hol van de leeuw
gewaagd had.

De glimlach, om de lippen van de
Grote Onbekende was er nog altijd, maar
Brand voelde zich allesbehalve gerust,
al begreep hij heel goed, wat zijn vriend
bewogen had, tot zijn gewaagde han-
delwijze.

Hij wist, dat Raffles een afschuw
had van zulk onaesthetisch gedoe, maar
scheen geheel vergeten te zijn, dat hij
zich bevond in een der meest beruchte
gedeelten van Parijs, te midden van een
troep apachen, zakkenrollers en leeg-
lopers, die niets liever verlangden dan
die bemoelial in een gevecht gewikkeld
te zien, waarin hij zeker het onderspit
zou delven.

Intussen was de genoemde Coco nog
een paar passen dicht bij Raffles ge-
komen, die onbeweeglijk op dezelfde
plek was blijven staan als in afwachting
van... ja... van wat?

Eindelijk opende Coco de mond.

— Bedoel je mij, mooie mijnheer?
vroeg de apache op een toon, die hij
spottend trachtte te doen klinken, maar
waarin haat en woede om de voorrang
streden. Hij was groen in het gelaat
geworden en zijn donkere ogen flikker-

den boosaardig.

Hij stiet een sissende klank uit en trok de rechterhand plotseling uit zijn linker broekzak.

Er schitterde een lang, puntig mes in zijn vuist.

Raffles stond nog steeds, zonder zich te bewegen, op dezelfde plek, en deed een paar trekjes aan zijn sigaret, met een belangstellende blik op de man die schuimbekkend van woede tegenover hem stond.

Deze slaakte een gebrul van woede, hief de gewapende arm op en sprong op Raffles toe.

Hoe het gebeurde, had later niemand kunnen zeggen, maar een ondeelbaar ogenblik later viel het mes uit zijn machteloze vuist, kletterend op de straatstenen en lag Coco zelf een eind verder in de goot te spartelen.

De apache krabbelde weer overeind en stormde met gebogen hoofd op Raffles toe.

Deze wachtte hem kalm af, greep hem om het middel, tilde hem als een veertje boven zijn hoofd, deed snel een paar stappen voorwaarts en 't volgende ogenblik slingerde hij zijn tegenstander over de borstwering van de Seinekade in het water.

De beide vrouwen die elkander daareven ter wille van monsieur Coco in de haren waren gevlogen, hieven een luide jammerklacht aan en snelden de kleine stenen trap af, die naar de smalle aanlegkade voerde.

Als op een afgesproken sein vielen de overigen, ongeveer een dozijn mannen met vereende krachten op Raffles aan.

Maar aanstonds was Brand hem te hulp gekomen en wachtte met zijn vriend de vijand af.

De aanvallers bleken allen gewapend te zijn; de meesten met messen en enigen met boksijzers, en het volgende ogenblik waren de beide vrienden in een heet gevecht gewikkeld.

De boeven hadden met een bijzonder sterke tegenpartij te doen.

Binnen enkele seconden had Raffles drie van zijn tegenstanders met een welgemikte stoot onder de kin buiten ge-

vecht gesteld.

Zij lagen groggy op enige afstand op de straatstenen.

Brand had er twee voor zijn rekening genomen en eveneens heerlijk toegetakeld. De zware vuisten van de jongeman waren als mokers op de hoofden van zijn aanranders neergekomen.

Zo zagen deze hun tropenmacht in enkele ogenblikken tot op de helft verminderd.

De vrouwen en meisjes, die op enige afstand waren blijven staan, tot dolle woede geprikkeld door de schijnbare onkwetsbaarheid der tegenstanders, hitsten de strijdenden tot steeds nieuwe krachtsinspanning aan.

Toen trachtten een paar apachen Raffles van achteren te bespringen. Het bekwam hun slecht.

De Grote Onbekende draaide zich bliksemsnel om, greep de beide aanvallers, bij de nek en bonsde hun hoofden met zoveel geweld tegen elkander, dat zij zonder een kreet te slaken als een zoutzak neerploften.

Bijna op hetzelfde ogenblik had Brand een derde aanvaller vastgegrepen, tegen de borstwering geduwd en hem daarover heen in de Seine geworpen.

Het aantal vijanden was nu tot vier verminderd.

Waanzinnig van woede, wilden deze zich opnieuw op de beide vreemdelingen storten, maar nu was de partij werkelijk te ongelijk.

Raffles uitte op zachte toon een paar woorden tot Brand en het volgende ogenblik hadden de vier apachen het uitzicht op een viertal revolvers, waarvan de lopen in het zachte maanlicht blonken.

Daar hadden zij toch wel respect voor.

Hals over kop zetten zij het op een lopen, achtervolgd door het honend gejuw van de vrouwen, die buiten zich zelve waren van woede over de nederlaag welke hun minnaars geleden hadden.

Lachend stak Raffles zijn revolvers weer op.

Hij nam Brand onder de arm, wierp nog een minachtende blik op de kreuende gestalten van zijn verslagen vijanden en vervolgde toen snel zijn weg.

HOOFDSTUK V

DE GEVOLGEN VAN HET AVONTUUR

Zodra Brand en Raffles weer op een drukker en veiliger punt waren aangekomen, riepen zij een taxi aan en Raffles gaf de chauffeur het adres van zijn kleine villa in Neuilly op.

Zodra zij gezeten waren, liet hij zich lachend achterover in de kussens vallen.

— Dat was een goede grap, riep hij uit. Het heeft mijn sombere gedachten wat verzet. Lieve hemel, wat keek die monsieur Coco mij nijdig aan.

Brand echter scheen de opgewekte stemming van zijn vriend niet geheel en al te delen.

Zijn gelaat stond ernstig en hij schudde mismoedig het hoofd.

— Ik weet niet wat het is, zei hij, maar ik kan je vrolijkheid niet delen. Die kerels stonden mij alles behalve aan.

— Kom, Charles, het waren gewone apachen.

— Dat is wel mogelijk, hernam Brand, maar ik heb een voorgevoel, dat wij er met dit nachtelijk gevecht, al heeft het slechts een paar minuten geduurd, niet van af zijn.

— Maar waar ben je dan bang voor? riep Raffles op luchtige toon. Wij hebben hen toch verslagen.

— Dat is het juist. De wraak van die lieden is meer te vrezen, dan jij schijnt te denken.

Nu was het de beurt van Raffles om de schouders op te halen.

— Je ziet spoken, amice, zei hij glimlachend.

Een tijd lang zwegen de beide vrienden.

Toen wierp Brand een blik door de achterraut.

— Zij lopen zeker hard achter ons aan? vroeg Raffles op spottende toon.

— Dat niet, antwoordde Brand kalm, maar ik zie wel een auto.

— Wel verbazend, zulk een wonderlijk schouwspel in een stad als Parijs,

hernam Raffles lachend.

— Lach jij maar, zei Brand, ik had toch liever gezien, dat wij maar dadelijk naar huis waren gegaan.

Raffles gaf echter spoedig een andere wending aan het gesprek, en het netelige onderwerp werd niet meer aangevoerd.

Het was bijna drie uur in de nacht toen de taxi de Boulevard Bourdon opreed.

Op dat ogenblik wierp Brand nogmaals een blik door de achterraut van de auto.

— Wel, Charles, is de auto er nog altijd, die ons achtervolgt? vroeg Raffles spottend.

— Nog altijd, antwoordde Charles ernstig.

— En weet je wel zeker, dat het nog altijd dezelfde auto is?

— Dat kan ik niet zeggen, maar het zou mij niet verwonderen.

Een paar minuten later stopte de auto voor het hek van een kleine, maar fraaie bungalow.

Raffles rekende af met de chauffeur en opende het hek van de kleine voortuin.

Toen bleef hij verbaasd staan en wees Brand naar een paar verlichte ramen op de eerste verdieping.

De jongeman keek er verschrikt naar en wierp tegelijkertijd een blik achter zich.

Juist op dat ogenblik reed een taxi tamelijk langzaam voorbij.

Twee gezichten, van een man en van een nog jonge vrouw, staarden door het portierraampje naar de beide mannen, maar het volgende ogenblik was de auto verdwenen.

— Ik zou wel eens willen weten, waarom die ramen van mijn studeerkamer verlicht zijn, zei Raffles zacht, die volstrekt geen acht op de voorbijrijdende auto had geslagen. Zou ons huis met het bezoek van een of andere collega ver-

eerd worden?

Ongehoord slopen zij het tuinpad verder op, maar net op dat oogenblik werd een der beide verlichte ramen opengeduwde.

Het silhouet van een krachtig gebouwd man werd in de raamopening zichtbaar.

Tegelijk schoten Raffles en Brand in een lach.

Inderdaad, het was James Henderson, die een paar uren geleden per auto was aangekomen en vol ongerustheid was opgebleven, toen hij zijn meester niet aanwezig vond.

Henderson droeg namelijk steeds een tweede sleutel bij zich van bijna alle huizen, waarheen zijn meester zich begaf.

— Zijt gij het, mylord? klonk zijn krachtige stem.

— Ja James. Wij hebben ons een beetje verlaat. Ben je al lang hier?

— Ik ben om half één aangekomen, mylord. Ik ben zo vrij geweest om voor een klein souper te zorgen, daar ik niet wist, of mylord al gegeten had.

— Ga dan nu maar gauw slapen, James, je kamer zal wel in orde zijn gehouden door de huisbewaarder.

— Ja, mylord, alles is in de beste orde.

Het volgende oogenblik werd het raam dichtgetrokken en de figuur van Henderson verdween.

Raffles opende de voordeur en de beide vrienden traden binnen.

In de beneden kamer vonden zij inderdaad een smakelijk koud souper aangereicht.

— Die brave Henderson denkt toch aan alles, zei Brand vol bewondering. Het is alsof hij geraden heeft, dat wij met holle magen zouden thuis komen.

De beide vrienden zetten zich aan het maal, dat zwijgend genuttigd werd.

— Waar denk je toch aan? vroeg Brand. Je bent zo stil.

— Ik zal het je zeggen, Charles, antwoordde Raffles. Hier in Parijs woont een van die bankiers, die het niet meer dan waard zijn, van een gedeelte van hun op allerlei slinkse manieren verworven geld te worden beroofd. Eerlijk gezegd, had ik van deze gelegenheid wil-

len gebruik maken, om daar een slag te slaan. Ik ken het huis zeer goed, en ik heb er enige tijd geleden een plattegrond van gemaakt, die ons nu uitstekend te pas zou zijn gekomen. Maar, nu ik de Vallois stervend heb gevonden, die mij zijn dochter heeft toevertrouwd, de blauwe ogen van het meisje heb gezien..., nu heb ik er de kracht niet meer, om mijn voornemen ten uitvoer te brengen. Je moogt het zwakheid noemen mijnentwege maar van deze onderneming zie ik af.

Hij stak zijn hand in zijn binnenzak en plotseling kreeg zijn gelaat een verschrikte uitdrukking.

— Wat is er? riep Brand ongerust uit.

— Wat er is? Ik ben de plattegrond kwijt van het huis van de bankier.

— Nu, als je er toch geen werk van wilt maken... zei Brand opgelucht.

— Jij hebt makkelijk praten, maar in de portefeuille zat, behalve dat plan, ook nog de sleutel tot een geheim cijferschrift, dat wij pas hadden bedacht.

— Welnu, dan bedenken wij een ander, meende Brand. Is dat alles?

— Dat is alles, en ik vind het meer dan genoeg, hernam Raffles ernstig. Want nu is het mijn beurt om ongerust te zijn. Ik weet zeker dat ik mijn kleine portefeuille nog bij mij had even voor wij de Notre Dame bereikten, want ik wilde toen een sigaret opsteken en ik voelde naast de koker duidelijk het gladde leer van de portefeuille.

— Dus dan zou je dat etui bij dat relletje verloren hebben? riep Brand uit, nu zelf verschrikt.

— Dat moet wel zo zijn, antwoordde Raffles.

Plotseling riep Brand uit:

— Dan had ik dus zoëven gelijk. Dan is die auto ons wel degelijk gevolgd. Dan is je portefeuille op de plek van het gevecht gevonden, en als de getuigen daarvan hun verstand gebruiken, dan zullen zij wel ongeveer vermoeden met wie zij te doen hebben gehad.

Raffles schudde het hoofd.

— Het is natuurlijk best mogelijk dat je gelijk hebt, en helemaal gerust ben ik dan ook niet.

— Nu, wij zullen wel zien, meende

Brand op veelzeggende toon. Om je de waarheid te zeggen, Edward, voel ik mij nu werkelijk wat vermoed en een flinke nachtrust zou mij goed doen.

— Je hebt gelijk, Charles. Morgen zullen wij wel zien, wat ons te doen staat. De plattegrond zelf en het geheimschrift kunnen mij geen kwaad doen, maar zoals je zegt, als die mensen soms zelf tot een of andere bende behoren, wat volstrekt niet verwonderlijk zou zijn, dan zouden zij daaruit wel eens gevolgtrekkingen kunnen maken, die mij niet aanstaan.

* * *

De volgende ochtend was Brand het eerst op.

Een zonderling gevoel van onrust had hem vroeg gewekt.

Hij kleedde zich aan, ging voor het raam van de studeerkamer staan, en zag een haveloos geklede man, die op enige afstand van het huis tegen een muur aan de overzijde van de straat leunde.

De man scheen het oog voortdurend op de vensters van de villa gevestigd te houden.

Brand trok zich enigszins terug, zodat hij nog steeds naar buiten kon kijken, zonder zelf te worden gezien.

Na zo een paar minuten onbeweeglijk naar buiten te hebben gekeken, bromde hij in zich zelf:

— Een spion. En een spion, die zeer slecht comédie speelt. Waarschijnlijk een beginneling. Dat zijn dus de gevolgen van onze vechtpartij. Ik wist wel, dat mijn voorgevoel mij niet bedroog.

Op datzelfde ogenblik kwam Raffles binnen, en in weinig woorden deelde Brand hem zijn vermoedens mede.

— De man staat aan één stuk door naar ons huis te staren, zei hij.

Raffles keek op zijn beurt naar buiten, haalde minachtend de schouders op en zei:

— Die man is zeker pas bij het vak, hij is bovendien slecht geschminkt, dat kan ik zelfs van uit het raam hier zien. Nu, amice, wij zullen ons eenvoudig een weinig in acht nemen; dat is alles.

Brand begreep zeer goed, dat dit niet

alles was.

Hij wilde zijn vriend echter niet ongerust maken, maar besloot zo spoedig mogelijk Henderson in het geheim te nemen.

Onder het ontbijt werd Raffles een boodschap gebracht.

Hij las het briefje, dat Henderson hem overhandigde snel door en stond verschrikt op.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Monsieur de Vallois ligt op het uiterste. Hij heeft hoortent nog een dag te leven, heeft de dokter gezegd. Ik moet er zansonds heen.

— Wees in 's hemelsnaam voorzichtig, riep Brand, ondanks zich zelf uit. Weet je zeker, dat het geen vervalsd briefje is?

— Het is de hand van Suzanne de Vallois. Ik ben er zeker van.

Hij snelds weg en keerde even later terug, terwijl hij zijn handschoenen dichtknoopte.

— Wacht hier op mij, totdat ik terugkom, zei hij, en het volgende ogenblik had hij het vertrek verlaten.

Brand ging voor het raam staan en zag, hoe Raffles snel de tuin doorliep en toen in de auto stapte, welke door Henderson met een vooruitziende blik uit de garage gehaald was, en nu voor het huis geparkeerd stond.

Tot zijn blijdschap zag de jonge man, dat Raffles zich eerst met een vlugge, onderzoekende blik overtuigde, dat hij niet werd gevolgd.

Brand, alleen achtergebleven, gevoelde zich in een zonderling gespannen toestand.

Hij was er van overtuigd, dat er gevaar dreigde, en toch had hij onmogelijk kunnen zeggen, waarin dat gevaar bestond.

Hij moest alleen lunchen, want om één uur was Raffles nog steeds niet teruggekeerd.

Pas om drie uur zag Brand de auto terug, en een paar minuten later trad Raffles de kamer binnen.

Zijn gelaat stond ernstig.

— Het is afgelopen, zei hij zacht. Brand kwam naar Raffles toe en drukte hem zwiingend de hand.

— Hij is in de armen van zijn dochter heengegaan, en zacht, zonder doodstrijd en ik heb hem de ogen toege-
drukt, vervolgde Raffles.

— Waar is Suzanne nu? vroeg Brand.

— Nog thuis. Het einde kwam precies om twaalf uur, maar haar wanhoop was zo groot, dat ik haar niet alleen kon laten. Ik heb aan de vrouw van een der weinige vrienden, waarmede de Vallois nog omging, een geleerde evenals hij, verzocht om Suzanne gezelschap te houden.

— Maar zij kan daar toch niet blijven? meende Brand.

— Dat spreekt vanzelf. Zij moet daar zo spoedig mogelijk vandaan. Ik heb gezegd, dat zij hier haar intrek kon nemen, met twee van haar vrouwelijke dienstboden.

— Wanneer heeft de begrafenis plaats?

— Overmorgen reeds. En is hier nog iets gebeurd?

— Niets anders, dan dat de spion een paar keer door een ander is afgelost. De bedelaar is vervangen door een glazenwasser, door een groentevrouw en thans geeft een voddenraper zich alle moeite om er werkelijk als zo iemand uit te zien.

Raffles haalde de schouders op, terwijl er een schamper lachje om zijn lippen verscheen.

— Zodra de begrafenis achter de rug is, vertrekken wij naar Londen.

Brand schudde het hoofd.

— Ik weet niet wat het is, Brand, maar ik geloof dat er nog heel wat zal gebeuren, voor wij weer veilig en wel in onze motorboot zitten. Dat spioneren moet natuurlijk een reden hebben.

— Dat zal het ook wel, meende Raffles. De heren zullen wel begrepen hebben, wie ik ben en misschien willen zij weer eens een poging wagen, om mij tot lid van hun bande te promoveren.

— Als het daarbij blijft, ben ik meer dan tevreden, merkte Brand op droge toon op.

Raffles had zich intussen voor zijn schrijftafel gezet om enige zaken in orde te maken met de notaris van zijn vriend de Vallois.

— Als ik hiermee klaar ben, zullen wij een wandeling gaan maken, Charles, zei hij.

Hij zette zich aanstonds aan het werk en binnen een uur had hij verscheidene brieven geschreven.

Vervolgens namen beide vrienden hoed en wandelstok. Raffles drukte Henderson op het hart volstrekt niemand binnen te laten en goed toe te zien op allen, die het huis naderden, in welke vermomming dan ook.

Daarna wandelden zij langs de brede Boulevard naar het hart van Parijs, waar zij op het terras voor een der grote café's plaats namen om het bonte gewoel langs te zien trekken.

Plotseling legde Raffles zijn arm op die van Brand.

Deze zag dat de blikken van zijn vriend strak waren gevestigd op een man, die aan de overzijde van de brede straat langzaam voorbij slenterde, met de handen op de rug gevouwen.

Het was een man van opvallende lengte en broodmager.

Zijn gelaat was lang en smal en eindigde in een dunne, lange sik, die hem tot halverwege de borst afhing.

Zijn ogen waren donker, bijna zwart en doordringend en gingen als het ware schuil onder een paar dikke borstelige wenkbrauwen.

Brand stond half van zijn stoel op en had moeite een kreet te onderdrukken.

— Professor Lynch, siste hij tussen de tanden.

Inderdaad, aan de overzijde, op nauwelijks twintig meter afstand liep de doods-
vijand van John Raffles.

Juist wendde Lynch het hoofd om, en wierp een blik op de rij café's aan de overzijde, maar het was duidelijk, dat hij Raffles onder diens uitstekende grime niet herkende.

Wat Brand aangaat, deze had Lynch bij het avontuur in het eenzame landhuis slechts even gezien en dan nog in het donker.

De geleerde liep langzaam verder, en aldra hadden de beide vrienden hem uit het oog verloren.

— Zo... zo... bromde Raffles, dat was

dus de kern van dat spioneren. Ik begin nu met jou te geloven, dat er onweer in de lucht zit, Charles. Die kerels van gisteravond waren ongetwijfeld afgezanten van Lynch. Zij hebben mijn portefeuille gevonden, en daar hun chef wel aanstonds naar alle windstreken zal hebben geseind, dat hij mij levend of dood in handen moest hebben, zou het mij niet verwonderen, indien die heren aanstonds naar Londen hadden getelegrafeerd, om Lynch te melden, dat zij waarschijnlijk mijn spoor hadden gevonden.

— Je zegt dat alles heel kalm, Edward, hernam Brand, maar weet je verduiveld goed, dat je nu weer groot gevaar loopt.

— Hoezo? Lynch heeft mij vlak in het gezicht gezien, en het is duidelijk, dat hij mij niet herkend heeft.

— Dat geef ik voor het ogenblik toe, maar de vermomde spionnen van gisternacht kennen je adres en weten natuurlijk ook al, onder welke naam je die villa gekocht hebt.

Raffles dacht even na.

— Je hebt misschien gelijk, zei hij toen. Wij zullen wat voorzichtig zijn. Het kan in geen geval kwaad. Wij zijn nu in ieder geval in het voordeel, want wij weten dat Lynch hier is en op ons loert, terwijl de Vorst der Misdaad nog alleen maar kan veronderstellen, dat zijn doodsvijand te Parijs vertoeft.

HOOFDSTUK VI

EEN MISLUKTE AANSLAG

Twee dagen verliepen, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Wel bleven de spionnen nog steeds in de buurt rond hangen en Raffles had veel moeite Henderson te beletten naar buiten te snellen, en de vermomde kerels een afstraffing toe te dienen.

Wel bleek het Raffles reeds de eerste nacht dat er een wasafdruk van het slot van de buitendeur was genomen, maar daarom glipticte hij slechts. Hij had maatregelen genomen, dat niemand des nachts de buitendeur kon binnenkomen, zonder dat hij het onmiddellijk zou merken.

De begrafenis van Jean de Vallois had in de ochtend van de tweede dag plaats.

Slechts enkele bewezen de laatste eer aan de dode. Raffles behoorde tot die weinigen.

Op het kerkhof deed hij de ontdekking dat men hem gevolgd was, en hem in het oog hield.

Hij haalde de bedroefde Suzanne, met twee trouwe dienstboden met zijn auto af, en bracht de drie vrouwen naar zijn villa in Neuilly, waar het jonge meisje in een afzonderlijke vleugel voorlopig haar appartementen kreeg.

Reeds de volgende ochtend wilde Raffles met zijn pupil, de terugreis naar Londen aanvaarden, maar het lot had anders beslist.

Het was in de namiddag na de begrafenis, dat Raffles en Brand beiden in de werkkamer van de Grote Onbekende zaten terwijl de eerste een aantal papieren door keek die hem door de notaris van de overleden vriend waren ter hand gesteld.

De bel ging over en even later trad Henderson binnen met de mededeling, dat le vicomte de Saint Brie vroeg, de heer Lister te mogen spreken.

Raffles en Brand wisselden een vragende blik.

— Nooit van gehoord, zei Raffles. Jij Charles?

— De naam is hier in Frankrijk tamelijk bekend, antwoordde de jonge man. De Saint Bries zijn grote paardenliefhebbers en ziet men vaak op de renbaan.

— Dat kan wel uitkomen, mijnheer Brand, zei Henderson. Want de burggraaf zei, dat hij mylord over de aanstaande wedrennen en harddraverijen wilde spreken.

— Wel, dan ken ik hem zeker, riep Raffles op eigenaardige toon. Ik ken toevallig alle leden van het comité, dat de wedstrijden organiseert. Laat de burggraaf dadelijk binnen komen, maar zwijg vooral over mijn laatste opmerking, James.

De chauffeur verwijderde zich, en diende even later de bezoeker aan.

Een uiterst elegant gekleed heer van omstreeks vijftig jaar trad met een hoofse buiging het vertrek binnen.

Hij trad aanstonds op Raffles toe en stak hem gul de hand toe.

— Het doet mij groot genoegen, mylord, dat ik persoonlijk met u kan kennis maken. Ik heb uw naam reeds herhaaldelijk horen noemen. Gij zijt een van de grootste renstalhouders van Engeland en herhaaldelijk hebben uw paarden grote wedstrijden gewonnen.

— Dat is zo, vicomte, antwoordde Raffles glimlachend. Ik moet u echter zeggen, dat ik in de laatste tijd weinig meer aan wedrennen doe.

— Dat is jammer, riep de bezoeker teleurgesteld uit. Ik hoopte, dat monsieur Edward Lister de edele paardensport nog steeds ijverig zou beoefenen.

— Nu, ik heb haar nog niet geheel en al in de steek gelaten, antwoordde Raffles. Mag ik vragen waarmede ik u van dienst kan zijn? Ik heb immers de eer met Vicomte de Saint Brie te spreken?

— Hier is mijn kaartje, antwoordde de bezoeker, terwijl hij de hand in zijn zak stak en Raffles een visite kaartje overhandigde.

Deze wierp er een blik op en wierp het toen achteloos op de tafel naast zich.

— Gij zijt lid van het rencomité? vroeg hij.

— A votre service, monsieur Lister, antwoordde de bezoeker. Ik ben reeds enige jaren lid van dit comité. Het is jammer dat gij niet wat vaker in Parijs vertoeft, anders zoudt gij mij waarschijnlijk wel kennen.

Raffles knikte langzaam zonder de blik van zijn bezoeker af te wenden.

— Neem plaats, als ik u verzoeken mag, zei hij toen met een beleefde handbeweging naar een stoel naast de schrijf-

tafel. Maar laat mij u eerst een mijner vrienden, mijnheer Greenwood voorstellen eveneens een groot paardenliefhebber.

De beide heren bogen voor elkaar en daarop namen allen plaats.

— En nu uw verzoek, vicomte, begon Raffles vriendelijk.

— Ik kan kort zijn, mijnheer Lister. Gij staat bekend als een deskundige op het gebied van renpaarden. Nu is er in de boezem van ons comité een klein geschil gerezen naar aanleiding van een handicap-kwestie. Er moeten in de aanstaande rennen twee paarden meelopen, die gij natuurlijk wel kent, ofschoon zij nog zeer jong zijn en nog slechts enkele keren in open wedstrijden zijn uitgekomen. Het betreft « Charles II » en « Favorite ». De paarden zijn bijna even snel en ik heb gemeend dat men ze beiden evenveel voorgift moet geven. Een paar comitéleden echter, zijn van oordeel, dat « Favorite » minstens vijftig meter op « Charles II » moest vóór hebben.

Raffles boog het hoofd als dacht hij ernstig na.

Intussen had de bezoeker Brand, alias Greenwood, met onderzoekende en ongeruste blikken opgenomen en deze begreep heel goed, wat de bezoeker wenste, namelijk, dat hij het vertrek zou verlaten.

Hij bleef echter kalm waar hij was, daar hij instinctief voelde, dat Raffles zijn hulp aanstonds wel eens kon nodig hebben.

Een zekere uitdrukking op het gelaat van zijn vriend had hem de overtuiging gegeven, dat hij er verstandig aan zou doen, het vertrek niet te verlaten.

Raffles scheen eindelijk de oplossing van het vraagstuk te hebben gevonden.

— Ik geloof, dat gij gelijk hebt, vicomte, zei hij langzaam. Ik heb de paarden ééns zien lopen en bij gelijke belasting zijn zij zeker even snel.

— Ik wist het wel, riep Vicomte de St. Brie uit. Het verheugt mij, dat ik mij nu kan beroepen op een autoriteit als gij zijt.

Charles had de snelle blik opgevangen, die Raffles eerst op hem en ver-

volgens op de bezoeker wierp, en hij begreep, dat hij op zijn hoede moest zijn.

Nu hervatte Vicomte de Saint Brie het gesprek weer.

Hij keek het vertrek eens rond en zei, als terloops:

— Men heeft mij wel eens verteld van het fraaie wapenrek, dat hier in dit huis aanwezig moest zijn. Ik zie het hier echter niet.

— Het hangt in de kleine salon, vicomte, antwoordde Raffles, zoudt gij het willen zien?

— Zeer gaarne, zei de bezoeker, terwijl hij haastig opstond. Ik ben een groot liefhebber van oude wapens.

Raffles stond tegelijkertijd op, en wéér vloog een snelle blik uit zijn grijze ogen naar Brand, maar zijn stem klonk even rustig als altijd. terwijl hij zich tot de bezoeker wendde:

— Ik zal u gaarne tot gids zijn, maar mag ik u er eerst even opmerkzaam op maken, dat uw toilet niet geheel en al in orde is? Kijk daar is een spiegel.

De bezoeker trad haastig op de spiegel toe, tastte naar zijn das, vervolgens naar zijn boord en plotseling bleef zijn hand onbeweeglijk op dezelfde plaats. Zijn ogen staarden strak in de spiegel.

— Ziet gij het nu? vroeg Raffles, die vlak achter hem was komen staan, op dezelfde rustige toon. Uw pruik is een weinig omhoog geschoven, neen. Geen enkele beweging, of er gebeuren ongelukken. Weg die hand.

De gewaande burggraaf had zich met een snel gebaar omgewend, en wilde de hand naar zijn zak brengen, maar reeds keek hij in de loop van de revolver, welke Raffles hem onder de neus hield.

— Uw handen omhoog, als ik u verzoeken mag, zei Raffles met een vriendelijke klank in zijn stem. Mijnheer Greenwood, wees zo goed even hier te komen, en onze waarde paardenliefhebber te boeien.

Brand was met een paar stappen genaderd en sloot de boeien om de polsen van de gewaande vicomte, welke Raffles hem had toegestoken.

Een dof gebrom van woede kwam uit de keel van de machteloos gemaakte schunk.

— Ja, mijn waarde heer, zei Raffles, steeds even afgemeten, ik kan mij heel goed voorstellen, dat gij u op het ogenblik niet op uw gemak voelt. Ik vermoed, dat gij door een van mijn vele hm... hm... hierheen zijt gezonden met de opdracht, u van mij meester te maken, of zo iets. Gij ziet echter, dat deze taak niet zo gemakkelijk is, als zij op het eerste gezicht misschien lijkt.

De afgezant van professor Lynch had zwijgend en met opeen geklemde tanden toegelisterd.

Hij had zijn stevig gekluisterde handen langzaam laten zakken en had zich op een stoel laten vallen.

— Wat denkt gij met mij te doen? vroeg hij op doffe toon.

— Dat weet ik nog niet zeker, zei Raffles kalm. O, uw leven loopt in geen geval gevaar, voegde hij er op minachtende toon aan toe, toen hij de verschrikte uitdrukking in de ogen van de bandiet zag.

Plotseling trad hij op het raam toe.

Er reed een grote auto voorbij, waarin een viertal elegant geklede heren zaten.

Zij keken allen naar het raam van Raffles' studeerkamer omhoog maar wendden haastig de blik af, toen zij het gelaat van de bewoner ontwaarden.

— Ja, ja, bromde Raffles, ik zie het al. Die heren vormen als het ware de achterhoede. Zodra gij mij op een of andere wijze in uw macht zoudt hebben gekregen, zou waarschijnlijk een van die vier elegante heren aanbellen en tegelijk met de andere binnen dringen, en dan had het wel eens met John Raffles afgelopen kunnen zijn, want ik behoef er natuurlijk geen geheim van te maken, dat gij inderdaad de man voor u hebt, aan wie professor Lynch een dodelijke haat heeft gezworen. Zeg maar of het niet zo is, mijn waarde burggraaf.

De gevangene verroerde zich niet en wierp een blik van machteloze woede op de vrager.

— Van mij zult gij niets horen, zei hij op vastberaden toon.

— Dat strekt tot uw eer, riep Raffles uit. Menigeen zou in uw plaats terwille van zijn vrijheid het geheim van zijn meester verraden. Gij wilt mij dus niet goedschiks zeggen, wat de plannen van professor Lynch zijn?

— Neen. Gij zoudt mij eerder kunnen doden riep de gevangene op woeste toon, terwijl hij Raffles een tartende blik toewierp.

— Daaraan denk ik geen ogenblik, mijnheer, antwoordde Raffles kalm. Ik weet er wel wat anders op.

Raffles opende de deur van een wandkastje en nam een kleine flacon van een der planken.

Hij opende het flesje snel, terwijl hij tot Brand zei:

— Houdt hem op de stoel neer.

Het volgende geschiedde bliksemsnel.

Voor de gevangene goed en wel wist, wat er gebeurde, was Brand op hem toegesprongen en drukte hem op de stoel neer.

Tegelijkertijd greep Raffles hem met twee vingers van de rechterhand bij de neus en drukte die toe, en toen de gevangene onwillekeurig de mond opende, liet Raffles met de rechterhand een paar druppels uit het flesje in zijn keel vloeien.

— Klaar. Laat maar los, zei de Grote Onbekende.

— Wat heb je mij laten slikken? brulde de gevangene, terwijl hij zelfs onder zijn schmink verbleekte. Je hebt mij vergiftigd.

— Maak je niet nodeloos ongerust, zei Raffles. Dat drankje heeft volstrekt geen gevaarlijke nawerking. Alleen zal het je noodzaken dingen te vertellen, die je liever voor je zoudt willen houden.

— Dat zou ik wel eens willen zien, klonk het uit de mond van de gevangene.

— Je zult het niet zien en niet horen ook en zelfs niet voelen, hernam Raffles kalm. Je kunt er volstrekt niets tegen doen.

Onder het spreken had Raffles geen oog van de gevangene afgewend.

Hij zag, hoe diens blikken beneveld werden als die van een dronkaard; de oogleden trilden en hij had blijkbaar

moeite zijn ogen open te houden.

Nog eenmaal hief hij het hoofd op, nog eenmaal trachtte hij met een laatste krachtsinspanning op te staan, en toen viel hij weer in zijn stoel terug en rolde zijn hoofd slap op zijn schouder.

De gewaande Vicomte de Saint Brie had zijn bewustzijn verloren.

Raffles keek de man enige ogenblikken aan, terwijl er een tevreden lachje om zijn lippen speelde, en zei:

— Ik moet nog een paar minuten wachten, totdat het vocht zich goed met zijn bloedstroom vermengd heeft.

Ongeveer vijf minuten gingen in stilzwijgen voorbij, en toen trok Raffles een stoel naar zich toe en nam vlak voor de bedwelmde man plaats.

Hij greep diens linkerhand stevig in zijn rechter, zodat hij ook de pols kon omvatten en vroeg toen:

— Naam?

— Pierre de Bonneville.

— Gij zijt in dienst van professor Lynch?

— Ja.

— Gij waart hier gekomen om mij te doden?

— Indien het evenwel mogelijk was, moest ik u levend in handen van mijn meester overleveren.

Deze antwoorden werden op doffe toon uitgesproken, de stem klonk als die van een somnambule, die in trance verkeert.

Raffles zette zijn vragen voort.

— Zijn er nog andere plannen?

— Ja.

— Het zou, bieveoorbeeld, mogelijk geweest zijn, dat deze aanslag mislukte, zoals nu het geval is geweest, wat zou er dan geschied zijn?

— Dan zouden wij u deze nacht overvallen hebben, kwam het antwoord.

— Hoe?

— Wij bezitten een sleutel van de kleine tuindeur. Wij zouden de hond vergiftigd hebben, en wij zouden u in uw slaap hebben overvallen.

— Wel, dat is een voortreffelijk plan, riep Raffles kwasi met geestdrift uit. Dat had bepaald moeten slagen. Gij hadt zeker een opdracht, aanstonds rap-

port te gaan uitbrengen, als uw zending hier mislukt was?

— Ja. Er werd rekening mede gehouden, dat gij niet alleen zoudt zijn, en dat ik er niet in zou slagen u machteloos te maken.

— Waar zoudt gij professor Lynch vinden?

— Om vijf uur in een café in de Rue de Montmartre. Het heet « In Le Lapin Agile ».

— Goed. Dat is alles, zei Raffles, terwijl hij kalm een sigaret opstak, en de hand van de man los liet. Hij keek Brand veelbetekenend aan, en zei:

— Het was een welbestede middag, amice. Wij hebben niet te klagen.

— Wat ben je nu van plan?

— Wel, dat is duidelijk. Ik wil de

plaats van die man innemen.

— Zou je dat wel doen? Het is vreselijk gevaarlijk, riep Brand verschrikt uit. Je kunt ontdekt worden en dan hangt je leven aan een zijden draad.

— Ik zal mij wapenen, hernam Raffles eenvoudig.

— Maar je zult alleen moeten gaan, vervolgde de jongeman.

Raffles haalde de schouders op.

— « Le Lapin Agile » is een druk bezocht, fatsoenlijk café en ik zal wel zorgen, dat men mij niet naar een plaats lokt, waar ik niet wil komen.

— Maar deze man dan?

— O, die blijft minstens nog vijf uur in deze toestand. Dan pas herkrijgt hij langzamerhand zijn bewustzijn. Wij zullen hem binden en knevelen en in een afgelegen vertrek opspuiten.

HOOFDSTUK VII

GEVAARLIJK SPEL

De beide mannen bonden Pierre de Bonneville een doek om de mond, en droegen hem gezamenlijk naar een ander vertrek, hetwelk zij secuur konden afsluiten.

Sedert de komst van de afgezant van Professor Lynch was nauwelijks 'n half uur verlopen, en het was nu vier uur.

Raffles had een handspiegel en zijn schminkdoos bij zich en begon nu zo zorgvuldig mogelijk het gelaat van de bandiet te bestuderen en te imiteren.

Toen hij de pruik had opgezet en de korte, rossige knevel op zijn bovenlip had geplakt, was de gelijkenis verrassend.

Het enige verschil was, dat Raffles bijna een half hoofd groter was dan de Fransman.

— Ik zal schoenen zonder hakken aantrekken, zei hij, toen hij met zijn vermomming gereed was, dat zal mij in ieder geval nog wel wat kleiner maken.

De beide vrienden sloten de deur zorgvuldig en gingen naar beneden, waar Raffles zijn schoenen verwisselde tegen een paar zonder hakken, waar-

na hij zich zelf in de grote spiegel tussen de beide ramen bekeek.

— Zou ik het zo durven wagen? vroeg hij, zich tot Brand wendende.

De jonge man wierp een onderzoeken-de blik op het gelaat van zijn vriend en draaide toen om hem heen.

— Het is en blijft natuurlijk hoogst gewaagd, met een kerel als Lynch, maar je bent in ieder geval zo goed als onherkenbaar.

— Dat is de hoofdzaak, zei Raffles.

Hij stak twee revolvers in zijn schouderholsters, greep de hoed, van Pierre de Bonneville en zette deze op.

— Wat moet ik doen? vroeg Charles.

— Je blijft kalm hier en geeft goed acht op alles wat er in de omgeving voorvalt.

— En Suzanne de Vallois?

— Suzanne moet hier blijven, zei hij. Zeg haar maar dat ik wegens een dringende aangelegenheid ben weggeroepen. Gedeeltelijk is dat ook waar. Maar nu zie je zelf, waartoe het moet leiden, dat

ik mij heb laten overhalen als haar voogd op te treden, en nu is zij nog slechts enkele uren onder mijn hoede.

Hij zuchtte diep, drukte Charles de hand en had het volgende ogenblik het vertrek verlaten.

In de vestibule liep Henderson op en neer als een trouwe waakhond.

Hij wilde de deur openen voor de gewaande bezoeker, toen Raffles hem lachend toeriep:

— Laat maar James. Ik ben het. Verbaasd bleef de chauffeur staan.

Met enkele woorden bracht Raffles hem op de hoogte en raadde hem nogmaals dringend aan, een oogje in het zeil te houden.

Hij opende nu zelf de straatdeur en keek om zich heen.

Niets verdachts liet zich zien.

Raffles trok de deur dicht en sloeg snel de weg naar de stad in.

Hij riep de eerste de beste taxi aan, die hem achterop reed en gaf de chauffeur het adres van « Le Lapin Agile » in de Rue de Montmartre op.

Het was juist vijf uur toen hij uitstapte en het onaanzienlijke, maar keurig onderhouden eethuis binnentrad.

Zijn scherpe ogen behoeften slechts even rond te zien om in een hoek van het restaurant dicht bij de trap, die naar de eerste verdieping voerde, het gelaat van professor Lynch te ontwaren.

De gewaande Bonneville liep recht op het tafeltje toe, ging zitten en bestelde een bock.

— Wel? vroeg professor Lynch, toen de kelner buiten het gehoor was.

— Mislukt, chef.

Lynch stiet een gedempte vloek uit.

Hij halde woedend de vuist en wierp de brenger van de ongelukstijdung een donkere blik toe.

— Men schijnt mij dus verkeerd te hebben ingelicht? zei hij.

— Hoe zo, chef? vroeg Raffles op onnozele toon.

— Hoezo? herhaalde Lynch nijdig. Uw onmiddellijke chef had mij gezegd, dat gij een van de bekwaamste leden van zijn bende was. Het spijt mij dat ik hetzelfde niet kan zeggen. Wilt gij eens zeggen hoe het komt, dat gij goed toe-

gerust als gij waart, Raffles toch niet onschadelijk hebt kunnen maken?

Bonneville speelde de beledigde.

— Neem mij niet kwalijk, chef, maar als ik met hem alléén te doen had gehad, zou het mij zeker wel gelukt zijn, hij had echter iemand bij zich, 'n vriend, die hem blijkbaar nooit verlaat en tegen twee mannen voelde ik mij niet opgewassen.

Lynch bromde wat in zich zelf en vervolgde toen met onderdrukte woede:

— Hebt gij dan in het geheel geen pogingen gedaan, om hen van elkander te scheiden?

— Natuurlijk heb ik dat geprobeerd, maar ik geloof dat zij achterdocht koesterden. Ik vroeg hem zijn wapenrek te mogen zien en aanstonds stonden beiden tegelijk op, om mij naar het aangrenzende vertrek te begeleiden.

— En toen hebt gij de poging opgegeven?

— Wat had ik anders moeten doen? merkte de gewaande Bonneville enigszins ongeduldig op. Er was bovendien ook nog een bediende in huis, een kerel als een boom, die zeker onmiddellijk te hulp gekomen zou zijn, bij het eerste gevaar dat zijn meester liep.

— Maar, alles is nog niet verloren, vervolgde Raffles op zoetsappige toon. Wij kunnen het immers vanavond nog eens proberen, maar dan zou ik u raden om minstens vier man te requireren.

— Als wij de hond eenmaal vergiftigd hebben, merkte Lynch op, kan dat ook niet moeilijk vallen.

— Ongetwijfeld, gaf Raffles toe, ik ken de inrichting van het huis, ik weet ook, waar de slaapkamer van Raffles is, en tenslotte heb ik een nagemaakte sleutel van de achterdeur, en van zijn slaapkamer.

— Dat is ten minste goed werk, riep Lynch uit, terwijl zijn stem een weinig minder bars klonk.

— Nu hebben wij zeker een kans van slagen, zei Lynch opgewekt, terwijl hij de man, die tegenover hem zat, op de schouder klopte. Wij zullen vanavond met z'n vieren binnendringen. Gij zult ons de weg wijzen, en wij zullen hem onverhoed in zijn slaap overvallen.

— Hebt gij misschien iets kunnen ontdekken van zijn levenswijze hier in Parijs?

Raffles knikte bevestigend en zei verheugd:

— Nu zal ik u bewijzen, dat ik toch niet zo'n stommeling ben, waarvoor gij mij hebt willen verslijten. In de loop van het gesprek heb ik opgevangen, dat Raffles, als hij niet uitgaat, bijna altijd om elf uur naar bed gaat. Wanneer hij echter uitgaat, zoals hedenavond, dan soupeert hij meestal in een der grote restaurants aan de Grote Boulevard en dan komt hij zeker niet voor één uur, half twee thuis.

— Nu, dan doen wij het verstandigst als wij de inval op twee uur stellen. Het huis is niet zo bar groot en kan van alle zijden benaderd worden, zodat wij gemakkelijk kunnen zien, of er nog ergens licht brandt.

— Dat lijkt mij een goede tijd, zei Raffles. Waar zal ik u treffen?

Lynch dacht even na en zei toen:

— Wij kunnen bijeen komen bij de Porte de Neuilly. Op de hoek van de Avenue de la Grande Armée is een groot café. Daar komen jullie samen en ik wacht op u aan de uitgang van het restaurant. Eigenlijk is het mijn gewoonte niet, persoonlijk aan dergelijke ondernemingen deel te nemen, maar mijn wraak zou niet volledig zijn, als ik niet in eigen persoon de gevangenneming van Raffles zou kunnen leiden.

— Afgesproken, chef, zei de gewaande Bonneville, terwijl hij zijn hoed greep en zijn bier in één teug naar binnen sloeg.

Maar Lynch riep hem met een wenk terug.

Hij bracht zijn mond dicht bij het oor van zijn gewaande medeplichtige en vroeg toen fluisterend:

— Hebt gij al voor vergift gezorgd?

— Nog niet, maar dat komt in orde.

— Dat is te gevaarlijk, zei Lynch, terwijl hij Raffles een klein zorgvuldig dichtgebonden pakje in de hand drukte.

— Hier hebt gij een snel en zeker werkend vergift. Doe dit in een stuk worst en als de hond er van gegeten

heeft, zal hij als door de bliksem getroffen neervallen.

— Uitstekend, chef, fluisterde Raffles, terwijl hij het pakje in zijn zak liet glijden, en het volgend ogenblik had hij het café verlaten.

Hij sloeg de weg in naar de Boulevard des Capucines, tot hij de Kerk de Madeleine bereikt had.

Hij had opzettelijk langzaam gelopen, teneinde zich te overtuigen, dat Lynch of een van diens kornuiten hem niet gevolgd had.

Tot zijn voldoening bemerkte hij echter aldaar dat zijn vermoening terecht te goed was geweest.

Voor de Madeleine aangekomen, nam hij een taxi, en liet zich naar de villa in Neuilly brengen, waar Brand hem vol ongeduld wachtte.

— Alles goed gegaan? vroeg de jongeman.

— Best, antwoordde Raffles opgewekt, terwijl hij zijn hoed in een hoek wierp en de pruik afzette.

— Was hij alleen?

— Geheel alleen.

— Dus het gevaar was niet zo groot?

— Er was in het geheel geen gevaar.

Bij de minste verdachte beweging, of bij het minste blijk, dat hij mij had herkend, zou ik hem een dreun op zijn kop gegeven hebben, waarvan hij niet terug had, en het hazenpad hebben gekozen.

— En heeft Bonneville toen hij in trance was, de waarheid gezegd?

— Ongetwijfeld. Mijn nieuwe middel heeft uitmuntend gewerkt.

— Dus zij komen ons vannacht overvallen?

— Daar kun je zonder op zeggen.

— Met hoeveel?

— Zij komen met hoogstens vier man, behalve de aanvoerder.

— En wie zal die aanvoerder zijn? Lynch zelf zeker?

— Pardon. Je onderdanige dienaar in eigen persoon.

— Wat? riep Brand uit. Zul jij de aanvoerder zijn?

— Om je te dienen.

Brand liet zich sprakeloos op een stoel neervallen.

Toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

— Maar de hond zal aanslaan, riep hij uit, zo zal alles verraden worden.

— Wel neen. Zij hebben mij vergift voor de hond meegegeven.

— Maar Edward, riep Brand verschrikt uit. Je denkt er toch niet aan dat aan je hond te geven.

— Ik denk er niet aan, antwoordde Raffles kalm.

Hij haalde het pakje vergift uit zijn zak en wierp het in het kastje, waaruit hij zoëven de bedwelmende drank had genomen waarop hij het deurtje weer zorgvuldig sloot.

— Maar er is toch iets, dat ik niet begrijp, zei Brand. Je geeft dus de hond een gewoon stuk worst of vlees, want als ik het goed begrijp, is aan jou de taak opgedragen het beest naar de andere wereld te helpen.

— Precies.

— Nu dan, zodra het dier je ziet, hoef je niet te vragen wat er gebeurt. Kwispelstaarten enzovoorts. Lynch zal dus al dadelijk zien, dat hij bedrogen wordt.

— Nu moet je even wachten, zei Raffles kalm.

Hij drukte op de elektrische knop naast de deur, en even later trad Henderson binnen.

— Wat doet Mademoiselle de Vallois, James? vroeg hij.

— Zij is nog bezig haar goed te ont-pakken, mylord, antwoordde Henderson. Mademoiselle heeft reeds een paar malen naar u gevraagd. Ik heb gezegd, dat gij uit waart, wegens een dringende zaak.

— Het is goed, James. Ga aan Mademoiselle zeggen, dat ik haar over een half uur verwacht. Ik moet met haar spreken. En dan maak je Nero los en brengt hem hier voor de deur.

Henderson was zichtbaar verwonderd maar hij was al te zeer gewoon om blindelings te gehoorzamen, dan dat het hem ook maar een ogenblik zou zijn ingevallen een vraag te stellen.

Raffles wierp Brand een glimlachende blik toe, die ook niet zonder verbazing het bevel aan Henderson had vernomen.

men.

— Wacht maar af, zei Raffles. Dan zul je het wel zien.

Een paar minuten later naderden de snelle schreden van Henderson.

Blijkbaar had hij moeite, de grote, sterke hond in bedwang te houden, die blijkbaar de aanwezigheid van zijn meester reeds geroken had.

Kort daarop klonk zijn krachtige stem door de gesloten deur.

— Hier ben ik, mylord. Nero is bij mij.

— Het is goed, James. Ga maar een paar stappen opzij, ik zal de deur wel openen.

Raffles trad nu op een kleine muurkast toe, en nam van een schaal een carbonade heen.

Hij hief het glimlachend in de hoogte en zei tot Brand:

— Je weet wel, dat ik hier in deze kast altijd een snoepje heb als Nero zich goed gedragen heeft, en let nu maar eens op.

Hij opende de deur, waartegen de hond reeds met zijn voorpoten stond te krabben, en het dier sprong vrolijk binnen.

Maar reeds het volgende ogenblik stond het dier als uit brons gegoten stil en kwam toen met de staart tussen de poten en de buik over de grond slepend naderbij, als duchtte hij een afstraffing.

Brand keek in de grootste verbazing toe.

Raffles stak de hond het been toe, dat aarzelend werd aangenomen.

Hij kauwde er een paar stukjes vlees af en plotseling, na even als dronken te hebben rondgewaggeld, viel hij als een blok op zijn zij en bleef bewegingloos liggen.

— Goede hemel, Edward, riep Brand uit. Wat heb je het arme dier gegeven? Nero is dood.

— Niks hoor, zei Raffles kalm, terwijl hij de hond zacht met de voet aanraakte, die dadelijk opsprong en nu vol uitgelaten vreugde door de kamer ronddraafde.

— Maar hoe is dat in 's hemelsnaam mogelijk? riep Brand uit.

— Het is doodeenroudig, amice. Ik

heb er de hond op gedresseerd. Hij doet dit steeds, als ik hem iets toereik, mits ik het met de linkerhand doe. Bovendien, als ik geen vlees of koekje bij de hand heb, doet hij juist hetzelfde als ik hem op een bijzondere wijze roep. Je zult zien, dat het kunstje ons vannacht uitstekend te pas zal komen.

Hij opende de deur voor de hond,

reikte hem het been, maar nu met de rechterhand, over, en het dier rende kwispelstaartend weg.

— Zo, en nu is het tijd om een stukje te eten, zei Raffles, terwijl hij een blik op de pendule wierp. Daarna zullen wij wat met Suzanne de Vallois praten, en vannacht hoop ik, zonder dat zij er iets van merkt, met Lynch af te rekenen.

HOOFDSTUK VIII

.....WAAR GIJ U MOOGT BEVINDEN.....

Het was diezelfde nacht omstreeks één uur.

Raffles had de avond in gezelschap van Brand en de dochter van zijn overleden vriend in ernstige gesprekken doorgebracht, en het jonge meisje reeds voorbereid op de reis, die zij naar Londen zou moeten maken.

Toen Suzanne zich om tien uur ter ruste had begeven, hadden Raffles, Brand en Henderson hun laatste maatregelen genomen.

De grote Onbekende had zich opnieuw vermomd en het uiterlijk van Pierre de Bonneville aangenomen, die omstreeks negen uur in de avond weer gedeeltelijk bij kennis was gekomen.

Henderson had hem wat te eten gebracht, maar de gevangene was nog te versuft om veel van zijn toestand te begrijpen.

Niet zodra had Henderson het vertrek dan ook verlaten, waar hij gevangen zat, of hij viel opnieuw in een diepe slaap.

Omstreeks twaalf uur begaf Raffles zich naar het café op de hoek van de Avenue de la Grande Armée en de Porte de Neuilly.

Een ogenblik zat hij er wel wat verlegen mee, hoe hij de medeplichtigen van professor Lynch zou herkennen, maar gelukkig redden dezen zelve hem uit die verlegenheid, door hem reeds uit de verte te wenken.

Raffles trad op een tafeltje toe, waaraan drie kerels met een allesbehalve gunstig uiterlijk gezeten waren.

— Je bent laat, Bonneville, fluisterde een van de drie kerels, terwijl hij hem de hand toestak.

— De chef is al een paar maal binnen geweest, en heeft naar je gevraagd, zei nu een tweede.

— Het is wat laat geworden, zei Raffles. Het maken van de valse sleutel is niet meegevallen.

Raffles had 'n boek besteld en stootte nu met zijn nieuwe vrienden aan.

— Als wij die vervloekte Raffles in handen krijgen, dan schiet er voor ons allen een goede duit over, meende een hunner.

— En vergeet niet, merkte nu een derde op, dat het best mogelijk is, dat er een groot bedrag in zijn huis aanwezig is.

— Nu, dat zal Lynch wel voor zich alléén houden, meende Raffles met een schamper lachje.

De eerste van het drietal schurken wierp een verschrikte blik achter zich, alsof hij bang was, dat de Koning der Misdadigers achter hem stond.

— Niet zo luid, zei hij. Men weet nooit, wanneer de chef in de nabijheid is. Het zou je kunnen berouwen, wanneer hij te weten komt, wat je van hem gezegd heb.

Raffles haalde de schouders op, dronk zijn glas leeg, en wierp een blik op zijn horloge, stond toen op en zei:

— Het is tijd, lui. Wij moeten de chef niet laten wachten.

Allen stonden op en begaven zich naar buiten.

Inderdaad liep professor Lynch op enige afstand op het trottoir heen en weer.

Zodra hij het viertal in het oog kreeg, maakte hij rechtsomkeert en verwijderde zich in de richting van Neuilly, terwijl de vier mannen hem twee aan twee op enige afstand volgden.

Op de hoek van de Rue du Marché, waar het zeer stil was op het ogenblik, matigde Lynch zijn stappen, zodat de vier mannen hem konden inhalen.

Lynch wendde zich tot de Grote Onbekende en vroeg op zachte toon:

— Hebt gij alles?

— Alles chef.

— Het vergift? De sleutel, wapens en chloroform?

— Alles oké. Zelfs een paar boeien. De man die in handen van Pierre de Bonneville valt, komt er niet zo gemakkelijk meer uit.

Het was goed, dat het donker was op deze plek, anders zou Lynch misschien de spottende uitdrukking hebben gezien, welke over het gelaat van de spreker vloog, toen hij deze woorden uitte.

— Nu dan, op weg, beval Lynch. Niet allen bij elkaar, maar in twee groepen. Wij zullen elkander aan de achterzijde van de villa weer treffen. Ga vooruit, de Bonneville en neem de hond voor je rekening.

Weer scheidden de bandieten.

Zij liepen de lange Avenue de Neuilly af, die recht op de Boulevard Bourdon uitloopt, en bereikten deze straat juist om twee uur.

Even later stonden de vijf mannen onder het dichte gebladerte van de zware kastanjabomen, welke zich achter in de tuin van de villa van Edward Lister verhieven.

Het was hier pikdonker, want de maan was achter de wolken schuil gegaan en het aantal lantaarns was in deze afgelegen voorstad zeer schaars.

Lynch wierp een vlugge blik om zich heen, ging tegen de muur staan en vouwde beide handen over zijn flauw gebogen rechterknie.

— Ga hier op staan en klim op de muur, beval hij Raffles.

Deze aarzelde geen ogenblik, maar

zette zijn voet in de samengestregelde handen van zijn doods vijand en wipte met een vlug sprongetje op de muur.

Het volgende ogenblik liet hij zich in de zachte aarde van een bloemperk neervallen, juist toen zijn metgezel op zijn beurt boven op de muur verscheen.

Ook deze was het volgende ogenblik naast hem, en samen wachtten zij op de komst van de drie anderen, die zich spoedig bij hen bevonden.

— Waar is de hond? vroeg Lynch fluisterend.

— Daarginds staat het hok, antwoordde Raffles, terwijl hij op een donkere massa, aan het einde van een breed tuinpad wees.

Hij stak de hand in zijn zak en haalde er een stuk worst uit.

— Genoeg om vier honden te vergifigen, grinnikte hij, en liet meteen een zacht lonkend gefluit horen.

Het gerammel van een ketting werd hoorbaar, Nero kwam uit zijn hok en bleef zacht grommend onbeweeglijk staan.

Raffles sloop onhoorbaar over de rand van het gras naar het dier toe, tot het vlak bij hem was en wierp hem toen het eindje worst toe.

De hond viel er gretig op aan, slikte het met een paar happen door, wankelde toen even op zonderlinge wijze heen en weer en viel als een blok op zij, met de vier poten strak in de lucht gestoken.

Op enkele meters afstand waren Lynch en zijn mannen blijven staan en hadden in gespannen verwachting toe gekeken.

Lynch uitte een zucht van voldoening.

— Ik wist wel, dat mijn vergift goed en vlug zou werken, fluisterde hij. Nu is de weg veilig. Heb je daar de sleutel, Bonneville?

— Ja, chef.

Raffles haalde de sleutel te voorschijn en stak die in het slot van een kleine tuindeur, waarvan het glas door stevige ijzeren stangen beveiligd was.

— Mijn vriend Raffles neemt goede voorzorgsmaatregelen, grinnikte Lynch zacht, maar hij heeft er geen rekening mee gehouden, dat hij niet met kinderen te doen kreeg.

Raffles had intussen de deur zonder enige moeite geopend, duwde deze zacht verder open en wierp een onderzoekende blik in de donkere gang.

Alles was doodstil.

Voorzichtig deed Raffles enkele stappen, bleef toen opnieuw luisterend staan, en wenkte de vier mannen. Allen traden geruisloos binnen.

— Zullen wij licht maken, chef? vroeg Raffles fluisterend. Ik ben hier beneden natuurlijk niet geweest. Het enige dat ik weet is, dat de gang aan het einde een trap heeft, die naar de eerste verdieping voert. Daar zou ik de weg wel in het donker weten te vinden.

— Zou het niet gevaarlijk zijn? vroeg Lynch.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat geloof ik niet, zei hij. Raffles' slaapkamer is op de tweede verdieping; het is niet waarschijnlijk, dat het schijnsel van onze lamp boven te zien zou zijn.

— Nu, maak maar licht, zei Lynch.

Raffles haalde een kleine zaklantaarn te voorschijn en het volgende ogenblik werd de gang verlicht door een zwak schijnsel.

Bij dit licht gingen de vijf mannen voorzichtig verder, en hadden weldra het benedeneinde van een smalle trap bereikt die boven uitkwam op een tamelijk smalle gang, die ogenschijnlijk achter de vertrekken omliep en door het bedienpersoneel werd gebruikt.

Raffles scheen zich hier te bedenken over de weg, die hij nu moest inslaan.

Toen richtte hij zich tot Lynch met de opmerking:

— Zou er nu niet veel aan gelegen zijn, eens een kijkje te nemen in het studeervertrek van de Grote Onbekende, chef? Wie weet wat gij daar zult vinden.

— Je hebt waarachtig gelijk, Bonneville, fluisterde Lynch, terwijl zijn ogen begonnen te schitteren. Ik zal daar misschien het een en ander ontdekken, dat mij later van het grootste nut kan zijn. Ha, ha. Ik wil wel eens de beroepsgeheimen van de Gentleman-inbreker leren kennen.

— Zou de deur niet gesloten zijn? vroeg Lynch.

— Mogelijk, maar dat hindert niet. Het moet al een bijzondere deur zijn, die weerstand biedt aan de lopers van Henri de Bonneville. Gij kunt zijn bureau op uw gemak doorzoeken, en in die tijd zullen wij hem in zijn slaapkamer overvallen.

Lynch wreef zich grinnikend de handen.

— Uitstekend, fluisterde hij. Breng hem dadelijk bij mij; het zal een aardige verrassing voor hem zijn.

De mannen volgden de smalle gang, sloegen een hoek om en kwamen nu in een brede gang, die aan weerszijden verscheidene deuren had.

Raffles keek even om zich heen, en zei: Deze moet het zijn.

Tegelijkertijd haalde hij een bos lopers te voorschijn en binnen enkele tellen had hij het slot geforceerd.

Langzaam opende hij de deur.

Het was donker, in de kamer, daar de gordijnen dicht geschoven waren.

Raffles liet het licht van zijn lantaarn naar binnen schijnen en aanstonds bleek Lynch, dat zijn medewerker zich niet vergist had.

Zij bevonden zich in de slaapkamer van de Grote Onbekende.

In het midden van de kamer stond een ledikant, waarop Raffles zijn lantaarn richtte.

Onder de dekens, met het gelaat in de kussens gedrukt, lag een man te slapen, die volstrekt niets van het binnenkomen der boeven scheen te hebben gemerkt.

— Alle drie tegelijk boven op hem, beval Raffles fluisterend. Maar denk er om, volstrekt niet schieten. We moeten hem levend hebben. Denk om de grote beloning.

De drie mannen gingen ieder aan één kant van het bed en voor het voeteinde staan, terwijl Raffles zijn revolver trok en achter hen plaats nam, als om de doodsvijand van Lynch de terugtocht af te snijden.

Tegelijkertijd wierpen de drie mannen zich op het bed.

Maar op hetzelfde ogenblik werd het vertrek daghelder verlicht.

De schurken hadden niet eens de tijd

om om te kijken.

Drie paar ijzersterke handen drukten hun gezicht met kracht in de dekens en diezelfde handen boeiden hen met onbegrijpelijke snelheid, nog voor zij zich goed rekenschap van hun toestand hadden gegeven.

Daarna keerde Henderson, die zich met Brand reeds een uur in dit vertrek had schuil gehouden, de drie weerloos gemaakte schurken om als poffertjes in een koekepan.

De drie gevangenen hadden nu het vrije uitzicht op hun vijanden, en dat uitzicht was allesbehalve geruststellend, te noemen.

Want al die vijanden hadden een zware revolver in de rechterhand, waarvan de loop met dodelijke juistheid op hun hoofd was gericht.

— Leg hen het zwijgen op, beval Raffles kortaf.

Henderson en Brand bonden de drie mannen een doek voor de mond, terwijl Raffles hen met zijn revolver in bedwang hield.

Dit alles had ternauwernood enkele seconden geduurd.

— Leg hen nu allen in een afzonderlijke hoek van het vertrek neer, luidde het volgende bevel van de Grote Onbekende.

— En nu naar onze vriend Lynch, fluisterde Raffles opgewekt. Ik zal hem de kans geven, zijn leven te redden; verspeelt hij die, zoveel te erger voor hem. Een onzer is op deze aarde te veel. Volgt mij jongens. Hij is in de studeerkamer.

— Denk er om, dat jullie hem geen haar op het hoofd krenkt, fluisterde Raffles. Ik ben er zeker van, dat de kerel het dubbel en dwars verdient, maar ik wil hem niet zo maar naar de andere wereld helpen zonder hem de gelegenheid te geven, zich te weer te stellen. Ik wil hem de eer aan doen, zich in een eerlijk tweegevecht met mij te meten.

Het moet gezegd, dat Henderson met nauwelijks verborgen verontwaardiging naar deze woorden had geluisterd.

Naar de eerlijke mening van de trouwe chauffeur was er aan iemand als Lynch niets verbeurd en had zijn meester het

volste recht, hem als een hond neer te schieten.

Deze misdadiger zelf immers zou geen oogenblik geaarzeld hebben, als hij daartoe kans had gezien, om Raffles door sluipmoord uit de weg te ruimen.

Henderson haalde echter zijgend de schouders op, als iemand die voor een raadsel staat en volgde zijn meester, die geruisloos naar de deur van de studeerkamer sloop.

Hij opende de deur behoedzaam en trad binnen.

Tot zijn verwondering zag hij, dat het licht niet brandde, hetgeen hij toch stellig had verwacht, en tevens dat het gordijn voor het raam terzijde was geschoven.

Raffles ging het vertrek wat verder binnen, voorzichtig om zich heen spiedend, en het volgende oogenblik sprong een gedaante van achter een grote boekenkast te voorschijn, die juist naast de deur stond.

Het was professor Lynch, en in diens opgeheven rechterhand schitterde een groot mes.

Geen seconde te vroeg zag Raffles het flikkeren van het dodelijk wapen in de vuist van zijn doodsvijand.

Hij bukte bliksemsnel, en ving de pols van de hand, die de dolk hanteerde in een ijzeren greep.

Hij had echter met een buitengewoon krachtig man te doen, geoeffend in alle takken van sport.

Lynch liet het nu nutteloze mes vallen, zette zijn rechtervoet achter het linkerbeen van Raffles en trachtte hem zo te doen vallen.

Raffles wankelde even en Lynch slaakte reeds een gebrul van zegepraal.

— Dat had je niet gedacht, John Raffles riep hij. Ja dat komt er van als men al te slim wil zijn, en vergeet dat de tegenpartij het wel eens in zijn hoofd kon krijgen, een blik uit het raam te willen werpen. En als hij dan de zogenaamd dode hond kalmjes ziet rondlopen, dan denkt hij daar het zijne van. Je zult me nu niet ontkomen.

Maar reeds hadden Henderson en Brand het gevaar gezien, dat Raffles dreigde.

Zij snelden op hun beurt het vertrek binnen, waar Brand direct het electrische licht opdraaide zodat de kamer nu baadde in een zee van licht.

Raffles had zich weten te herstellen, greep nu op zijn beurt zijn tegenstander beet, terwijl Henderson de aanvaller op de rug sprong.

Nu was het pleit spoedig beslist.

De chauffeur greep Lynch met zijn reusachtige vuisten in de nek, zodat de professor wel genoodzaakt was Raffles los te laten.

Raffles trok zijn das recht en wierp Lynch een koele blik toe.

— Toch nog te vroeg gejuicht, waarde heer, zei hij spottend. Erken maar, dat je ditmaal je meerdere hebt gevonden.

De ogen van Lynch dwaalden als die van een in het nauw gedreven tijger door het vertrek, en bleven ineens op de deuropening gevestigd.

Raffles keek om en had moeite een kreet te weerhouden...

Op de drempel, gehuld in een zijde peignoir, doodsbleek en met starrende ogen, stond Suzanne de Vallois, de bevende handen over de boezem gevouwen.

Raffles was de eerste die sprak.

Zijn stem had een hese klank, toen hij op gedempte toon vroeg:

— Gij... gij hebt... gehoord, mademoiselle?

— Alles... alles, mijnheer... Raffles antwoordde het meisje toonloos.

Lynch stiet een kort lachje uit.

— Dat wist gij niet, hé jongedame? zei hij op snijdend sarcastische toon. Nu, dan zal ik u wel even op de hoogte brengen. Die man daar is inderdaad John Raffles, de langgezochte inbreker. Gij behoeft alleen maar de politie op te bellen en over enkele minuten bevindt hij zich in hechtenis.

Het meisje wierp de spreker een minachtende blik toe.

— Wie zijt gij? vroeg zij toen op koude toon. Wat doet ge hier?

— Wie hij is, mademoiselle? riep Henderson met stentorstem. Hij is de grootste schurk, die er op twee benen rondloopt. En wat hij hier kwam doen?

De vriend van uw overleden vader vermoorden.

Het jonge meisje knikte langzaam met het hoofd.

— Nu begrijp ik het, zei zij, steeds op diezelfde zachte droevige toon. Ik ben wakker geworden door de luide stemmen, dan. Ik heb alles gehoord. Maar liever zou ik sterven, dan de man aan de justitie overleveren, die mijn vader steeds zijn beste vriend noemde. Dat hij niet wist, wie gij waart, mijnheer, dat maakt voor mij geen verschil.

Lynch slaakte een dierlijke kreet van woede.

Voor Henderson er op verdacht was, rukte hij zich uit diens greep los, snelde naar de deur greep het jonge meisje bij de schouders en zette haar als een schild voor zich.

De drie mannen hieven met een onwillekeurig gebaar hun revolver op.

Maar Lynch bukte zich en riep terstond:

— Schiet maar. Schiet als jullie durven.

Steeds het jonge meisje voor zich uithoudend, ging Lynch achterwaarts het vertrek uit.

Toen duwde hij haar snel van zich af, en was met een paar sprongen verdwenen.

Henderson wilde hem nasnellen, maar Raffles hield hem met een gebaar tegen.

— Laat maar James, zei hij.

Toen wendde hij zich tot Suzanne de Vallois.

Zijn stem klonk dof, toen hij zei:

— Ik heb het wel geweten, mademoiselle, dat het onbegonnen werk was. Maar uw goede vader drong aan en zijn beste vriend kan men niets weigeren.

Op dat ogenblik klonk er in de tuin een schot.

Raffles snelde naar het raam, en zag juist, hoe Lynch hinkend, stompelend en krimpnd van pijn naar de muur van de tuin kroop en er met inspanning van al zijn krachten overheen klom.

Nero lag bewegingloos op het tuinpad. Het trouwe dier had de ellendeling aangevallen op diens vlucht en was nu awaar gewond, misschien dood.

Raffles hief dreigend de vuist op, en zei:

— Lynch zal nu wel niets tegen mij kunnen ondernemen, maar toch moeten we hier aanstonds weg, mademoiselle. Ik zal u aanstonds naar een mijner vertrouwde vriendinnen brengen, een oude, eerwaardige dame, die gij ook moet kennen, Gravin de Noailles. En als gij daar eenmaal zijt, dan scheiden zich onze wegen...

Het jonge meisje trad met tranen in de ogen op Raffles toe.

— Gaat gij mij verlaten?

— Ik moet wel, mademoiselle.

— En gij blijft wie gij zijt?

— Ja, mademoiselle, antwoordde Raffles, en nu klonk zijn stem weer staalhard. De redenen zouden u geen belang inboezemen, maar ik kan geen ander meer worden dan ik ben, John Raffles. Ga voor de auto zorgen, James, zo wendde hij zich tot de chauffeur. Wij vertrekken aanstonds.

— En de schurken hierboven? vroeg Brand zacht.

— Ik zal de politie opbellen.

— Maar dit huis is nu niets meer voor je waard.

— Ik heb het gisteren reeds verkocht. Ga u verder kleden, mademoiselle. De tijd dringt, zei Raffles niet onvriendelijk, maar met nadruk, tot het jonge meisje. Wij moeten over een kwartier vertrokken zijn. Dan zeg ik u vaarwel, zodra ik u veilig in handen mijner oude vriendin weet. Maar reeds nu zeg ik u, ofschoon ik maar een inbreker ben en een paria, als gij ooit de hulp nodig hebt van een krachtig man, die u in leven en dood terzijde wil staan, plaats dan slechts een advertentie in de «Times» van deze inhoud: «Suzanne roept u!» en ik zal u komen helpen, al moest ik er voor door het vuur gaan. En waar gij gaat of staat, waar gij u ook moogt bevinden, wij zijn en blijven trouwe vrienden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Koning der Misdadigers

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Cactus Clancy wint! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Bodenrit. — 6. Opracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.

Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM ;

ADRES : LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266